

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

א חסידישע לעבן

לקט התועדויות חסידותיות
בישיבת חסידי חב"ד ליובאוויטש - צפת

תשורה

משבת שכולה משיח

קבוצה ע"ב

ש"פ חוקת א' דר"ח תמוז ה'תשע"א

להתבטל לרבי לחלוטין!

- הרב יי"צ שי' וילשאנסקי, ראש ישיבתנו הק' -

בכל ביתי נאמן הוא

ר' אהרון 'הגדול' מקרלין, הנהיג את קהילתו ברמה עוד בחיי רבו הרב המגיד נ"ע. מנהגו היה לנסוע מידי פעם ולהסתופף בד' אמותיו של המגיד. כשנסע לחצר הרב המגיד קודם הימים הנוראים, היה נוהג לחזור לקהילתו ולעירו קודם ראש השנה, על מנת להיות עם בני קהילתו במשך ימי הדין, להדריכם, ולהשפיע עליהם מרוחו הק'.

(על גדולתו של ר' אהרון הגדול מקרלין מספרים אצל חסידים, שבנו של ר' אהרון מקרלין - ר' אשר מקרלין-סטולין -הסתובב בילדותו כיתום בחצר אדמוה"ז. באחת הפעמים ששיחק והשתובב בחצר הרבי, פגע ביהודי ישיש, חשוב ומיוחס מצאצאי הב"ח, ואותו יהודי הקפיד מאוד על כך שנותנים לילד להשתובב מבלי לשים לו גבולות, ומאפשרים לו לפגוע באנשים חשובים ולא שומרים על הילד.

קרא אדמו"ר הזקן לאותו יהודי, והפליא בשבח זקנו הב"ח, שלמד את התורה מעוני, ומסר את נפשו על התורה מתוך עניות ודחקות נוראה, עד-כדי-יכך שלא היה לו כסף לקנות נרות והיה לומד בלילה תורה לאור הלבנה...

המשיך אדמו"ר הזקן להפליא בשבחו וגדולתו של הב"ח, שהמנהג הוא שגם הצדיקים בדרכם לגן-עדן עוברים בגהינם על-מנת להעלות את נשמותיהם של האנשים שהיו קשורים אליהם בעולם-הזה, וכשהגיע זמנו של הב"ח להסתלק מן העולם, ציננו את הגהינם 40 יום קודם פטירתו, כדי שלא יצטער בגיהנם בדרכו לגן-עדן. וסיים אדמו"ר הזקן: "עם כל זה, האמינו לי, כי הב"ח משתוקק להציץ ולו לרגע להיכלו של אביו של הינוקא - ר' אהרון הגדול מקרלין...").

באחת השנים, נסע ר' אהרון מקרלין לחצר הרב המגיד, שהה שם במשך תקופה מסוימת, ובהתקרב ימי החגים, נכנס לרב המגיד לקבל ברכת הדרך לנסיעתו לעירו ולקהילתו. הרב המגיד ברכו לשלום, ור' אהרון יצא לאכסנייתו לארגן את חפציו ולצאת לנסיעה.

תוך כדי אריזת החפצים, הגיע אחד התלמידים, ואמר לר' אהרון שהרב המגיד ביקש למסור לו שהוא רוצה שיישאר יחד עימו במשך ימי הדין.

היה זה קצת פלא בעיניו של ר' אהרון, שהרי אך לפני מספר דקות הרב המגיד ברכו לנסיעה טובה, ומדוע לא אמר לו כי ברצונו שיישאר. החליט ר' אהרון לסור שוב לבית רבו, ולשואלו על כך. משנכנס ר' אהרון לרב המגיד, ושאלו האם יכול לנסוע לביתו ולקהילתו, השיב המגיד בחיוב, וברכו לנסיעה טובה.

חזר ר' אהרון לאכסניה, והמשיך לארוז את חפציו. תוך כדי כך, הגיעה קבוצה נוספת מתלמידי הרב המגיד, ומסרו לו כי הרב המגיד ביקש למסור שברצונו שר' אהרון יישאר במעזריטש לשהות יחד עימו בימי הדין.

הפעם ר' אהרון ממש התפלא, שהרי כבר פעמיים קיבל את ברכת הדרך, אך משראה כי החסידים עומדים על שלהם, ובהחזיקו אותם ליהודים כשרים ושלמים, נכנס שוב לחדרו של המגיד, ושוב ביקש ממנו ברכת הדרך, ושוב ברכו המגיד...

יצא ר' אהרון מחדרו של הרב המגיד, לקח את חפציו, ויצא עם העגלה לכיוון עירו – קרלין.

משיצא את העיר, השיגה אותו קבוצה נוספת של חסידים, כשבפיהם אותה ההודעה – "הרבי ביקש למסור שברצונו שתישאר במעזריטש בימי הדין לשהות יחד עימו". הפעם, כבר לא חזר ר' אהרון לבית הרב המגיד, והמשיך בנסיעתו. במשך אותה השנה, הסתלק ר' אהרון הגדול מקרלין לבית עולמו...

משנודע לרב המגיד על פטירתו, אמר כי אילו היה נשאר יחד עימו היינו מעכבים אותו (- את ר' אהרון שיישאר יחד עמנו בעולם הזה).

מששאלו התלמידים את המגיד מדוע לא אמר זאת לר' אהרון במפורש, ענה המגיד, שבפרשת בהעלותך כתוב: "לא כן עבדי משה, בכל ביתי נאמן הוא". לכאורה קשה, מילא אצל אדם גשמי שייך לומר 'נאמן ביתו', מכיוון שבעל הבית נותן בו אימון מלא שלא ימעול בנכסים וינהל אותם בחכמה ובתבונה, אך מה שייך 'בכל ביתי נאמן הוא' אצל הקב"ה.

הוא מוטיב לה והוא מפרק לה. השיב הרב המגיד: משה רבנו ידע הכל ברוח הקודש, אך אמר רק את מה שהתירו לו להגיד. וזה פירוש הכתוב 'נאמן הוא', אפשר לתת בו אמון שיגיד רק את מה שצריך, ומה שלא – יימנע מלגלות.

(ואין כאן שאלה מדוע בכל זאת ביקש ממנו המגיד להישאר במעזריטש, היות שאם המגיד אמר את זה – כנראה שהיה מותר לו להגיד את זה...)

לציית לרבי באופן מוחלט

סיפור דומה לזה, מובא בקשר לרבי המהר"ש, אשר אחד מחסידיו עסק במסחר בטקסטיל, ושהה לבדו בפטרבורג במשך זמן ארוך בגלל בעיות בשלום בית. לאחר זמן, הצליחו קרוביו לשכנעו לחזור לביתו ולמשפחתו, ובדרך לביתו – סר לליובאוויטש ונכנס ליחידות לקבל את ברכת הרבי המהר"ש.

בהיותו ביחידות, סיפר לרבי את כל אשר עבר עליו, והוסיף לספר כי פגש את הגנרל, שרצה לעשות איתו עסק גדול, אלא שדחה את הצעתו למספר שבועות, על מנת שיוכל קודם לכן לגשת לביתו, לראות את המשפחה שנותק מהם ריבוי זמן, להשכין שלום-בית, ואז לשוב לפטרבורג ולגמור את העסקה.

הרבי המהר"ש, אמר לחסיד, כי ברצונו שייסע כעת לפטרבורג, ויסגור את העסקה עם הגנרל, ורק לאחר מכן ייסע לביתו. החסיד התחנן על נפשו, אך הרבי בשלו – "סע לפטרבורג לעשות את העסקה".

"אעשה כדברי הרבי", אמר החסיד, "אך אולי יאמר לי הרבי את הטעם". ענה הרבי המהר"ש: "אילו היית יודע את הטעם, היית רבי בעצמך...". שמע החסיד לעצת הרבי, ונסע לפטרבורג. משהגיע אל חצר טירתו של הגנרל, ראה עגלה הדורה הרתומה לסוסים אבירים, חונה בחצר הבית ומחכה למישהו.

תוך כדי שהוברר לו כי הגנרל עומד לצאת לחו"ל לתקופה ארוכה מאוד, וכי לא יהיה ניתן להשיג אותו בתקופה הקרובה, יצא הגנרל מביתו, הדור בבגדים, וכולו אומר הדר והוד. משראה הגנרל את הסוחר החסיד, שמח בשמחה גדולה, וביקש ממנו לחזור איתו לסלון הבית על מנת לחתום על העסקה. חזר החסיד לביתו, והתעשר עושר רב מעסקה זו.

בשיחת-קודש מר"ח סיון תש"י, מבאר הרבי שליט"א כי הטעם לכך שהרבי המהר"ש לא אמר לחסיד את הטעם להוראה, היא מכיון שבכל דבר ובכל ענין, אפילו בענינים שעל-פי שכל – צריך לקיים את דברי הרבי מתוך ביטול מוחלט, ולא מתוך הבנה והשגה.

לעשות כלי לברכה

בשני הסיפורים האלו, הורה הרבי לחסיד לעשות דבר מסוים, שלא על-פי הבנתו, אך בכל אחד מהמקרים ההסבר היה שונה;

בסיפור הראשון, אמר הרב המגיד כי הסיבה שנמנע מלומר לר' אהרון שמרחת עליו סכנה, היא מכיון שהוא לא היה יכול להגיד, ואילו מהסיפור השני מובן, כי הסיבה שהרבי

המהר"ש לא אמר זאת לחסיד, היא כדי שהוא יבטל את הרצון שלו ויעשה כלי להמשכת הברכה מהקב"ה.

וההסבר בזה הוא לכאורה, שבסיפור הראשון נגזרה כבר הגזירה מלמעלה, והמגיד לא יכל לגלות זאת, ולכן אמר, שהסיבה היא מכין שאין בסמכותו לגלות, וכל מה שהוא יכל לעשות זה רק לנסות למנוע זאת בדרכים עוקפות.

בסיפור השני לעומת זאת, מדובר שהרבי אמר לו מה לעשות ושלח אותו, היינו שלא היה כאן עניין מסוים להסתיר, אלא שהרבי רצה לפעול כאן עניין כל־שהוא, ואכן כאן הסיבה היא שונה, זה לא מכיוון שאי אפשר לומר זאת, אלא מכיוון שכל העניין הוא לעשות כלי לברכת הקב"ה.

אנחנו, החסידים, לא מבינים בעניינים ששייכים לרבי. אין לנו כל הבנה ברוח הקודש, ואין לנו שום מושג מה מותר לרבי לגלות לנו ומה אין ביכולתו. אנחנו צריכים לדעת דבר אחד – את מה שהרבי אומר, מוכרחים לבצע בקבלת־עול מוחלטת, מבלי כל חשבונות.

אין זה כלל מעניינינו אם אנחנו רואים את התוצאות או לא. לא אכפת לנו האם זה שבביל ההצלחה הגשמית או שבביל ההצלחה הרוחנית שלנו. אנחנו יודעים דבר אחד, הרבי הוא 'נאמן ביתו' של הקב"ה, והוא אומר לנו מה שצריך לעשות, ואנחנו צריכים לציית בלי כל חשבון.

כאשר מצייתים לרבי בלי חשבונות, ומבטלים את הרצונות האישיים, ומבצעים את הכל בקבלת־עול, זוכים להיעשות כלי לקבל את הברכות שנשפעות מלמעלה.

מהו חטאה של מרים הנביאה?

בסיפור הצרעת של מרים, ישנם פרטים שאינם מובנים בהשקפה ראשונה. אהרון ומרים, היו אנשים גדולים ללא כל ספק. בזכותם היו את ענני הכבוד ואת באר המים, ששימשו את כל בני ישראל במדבר. מרים הייתה נביאה עוד לפני הולדתו של משה רבנו, וניבאה לאביה עמרם על הולדתו. הראשון איתו למד משה את התורה בירידתו מההר – היה אהרון. אין בכלל מקום להסתפק ולהרהר בגדולתם של מרים ואהרון.

גם במידת מסירותם למשה רבנו אין מקום להסתפק. מרים עמדה במשך זמן ארוך ביאור לשמור על משה רבנו, ואת כל עשרת המכות, והפעולות האלוקיות הנפלאות של יציאת מצרים, נעשו ע"י משה ואהרון יחד. אהרון היה יד ימינו של משה רבנו.

ומה הם עשו בסך־הכל? מרים ואהרון ראו שמשה רבנו התקדש ופרש מאשתו, וחשבו

שהנהגה זו אינה מתאימה, שהרי 'גם בנו דיבר'. אהרון ומרים לא חיפשו להתגאות שגם הם בעלי רוח הקודש, אלא רצו לומר כי למרות שגם עליהם נחה הרוח האלוקית, לא נצטוו לפרוש מעסקי ביתם, וכי מה החיסרון בכך שרצו לעורר את משה. וכי מי יעשה זאת אם לא האנשים הקרובים ביותר אל משה.

בכלל, הרי מופרך ביותר להאשים את אהרון ומרים כי נכשלו בחטא החמור של לשון הרע כפשוטו, ועוד, שהרי אהרון היה אוהבם של ישראל, ובודאי שלא כיוונו אהרון ומרים כלל לרעתו של משה אחיהם, עצמם ובשרם.

(גם בדור השביעי, היו חסידים זקנים שכל הזמן רצו להציע לרבי מה לעשות וכיצד לעשות. ההיסטוריה חוזרת על עצמה...).

אז הם התייעצו מהי הדרך המכובדת והמתאימה ביותר לומר זאת למשה רבנו, האם בגלל זה מגיע עונש צרעת כל כך גדולה?

והתשובה היא – כן. "מדוע לא יראתם **לדבר** בעבדי במשה!" לא מדובר כאן בעוד יהודי בעל רוח הקודש, מדובר כאן על מהות אחרת לגמרי, "פה אל פה אדבר בו, ומראה ולא בחידות, ותמונת ה' יביט", מדובר כאן על מהות אחרת לגמרי. אין בכלל אפשרות להבין על מה מדובר. איך לא יראתם, ואפילו רק 'לדבר'!?

להתבטל לרבי - חלק מה'שש זכירות'!

כאשר מדובר על נשיא הדור, על משה רבנו שבדור, אין בכלל אפשרות לנסות ולדבר, אין בכלל אפשרות לנסות ולהבין, צריך לעשות ולבצע את הוראותיו בקבלת-עול פשוטה. אין לנו בכלל אפשרות להבין בזה. זה כלל לא משנה מהי גדולתו של המדבר, אפילו אהרון ומרים. כאשר מדובר על נשיא הדור – כולם שווים לפניו, ואין לאף אחד שום אפשרות לנסות ולהבין, בטח שלא לדבר, בטח שלא לפתח תיאוריות והשכלות על הנהגותיו דרכיו ודיבוריו של הרבי!

רבי היא מהות שאינה נתפסת כלל בשכל אנושי, ואסור לאף אחד לנסות ולהרהר אחר דבריו והוראותיו של הרבי. צריכים לבצע הכל מתוך ביטול מוחלט.

מסופר על החסיד ר' אייזיק מהומיל שהתבטא, כי כלפי הרבי – הוא והחתול שווים במדרגה. ואין הכוונה בזה שכמו שיש אין-ערוך בינו לבין החתול, כך יש אין ערוך בינו לבין הרבי, אלא שהאין-ערוך בינו לבין הרבי הוא כל-כך גדול, עד שהוא והחתול שווים במדרגה לגמרי לפני הרבי!

למעשה, את הסיפור עם הצרעת שבאה על מרים בעקבות דיבוריה על נשיא הדור,

נצטווינו לזכור בכל יום ויום. "זכור את אשר עשה ה' אלוקים למרים בדרך בצאתכם ממצרים". תמיד צריך להציב לנגד עינינו את הנקודה הפשוטה בתכלית – אין לנו כל הבנה ואין לנו כל עסק בכל עניין ששיך לרבי, צריך לקיים את כל ההוראות מתוך הרגשת ביטול מוחלט, וכך זוכים לבצע את הרצון ולפעול את ההתגלות.

לחיים!

לעזוב את הנחות העולם!

- הר' עופר שי' מיוזבניק, משפיע בישיבתנו הק' -

כשהרבי הריי"צ הגיע לאמריקה, הגיע שבור כולו, בגוף ובנפש, לאחר כל המלחמות שהיו לו ברוסיה ובפולין, לאחר עשרים שנות עבודה רצופות, של ליבוי הגחלת היהודית, שמירה בלתי פוסקת על רשת מחתרתית של מקוואות, ישיבות, תלמודי תורה, מזון כשר, ועוד ריבוי עצום של פעולות להחזקת היהדות הנאמנה.

גם לאחר מכן, כשהגיע כביכול אל המנוחה והנחלה, בפולין, המשיך לפקח ולעודד פעולות אלו מרחוק, התמסר להפצת היהדות והחסידות תוך כדי קלחת הפעולות הבלתי פוסקות, פתח הרבי הריי"צ במערכה נוספת, והתאמץ רבות לקרב את לבב אחינו בני ישראל שוכני פולין, הפוילישער'ס. הוצאת קבצי התמים, ופעולות נוספות מעין אלה.

מיד כשהגיע לאמריקה, לא שקט הרבי על שמריו, ותוך כדי קריאת "אמריקה איז ניט אנדערש" [= אמריקה איננה שונה!], החל לעסוק בהפיכת המקום.

אדמו"ר הריי"צ, יכל לחיות את שארית ימיו בשקט ובנחת, למצוא כמה סנאטורים או עשירים שיתמכו בו בערוב ימיו, שישלמו לטובי הרופאים בשביל שירפאו אותו ויהיה בריא וחזק, אולי אפילו היו מצליחים להחזיר לו את כח הדיבור, ואולי אפילו היה יוצא עוד איזה-שהוא המשך עמוק בחסידות.

במקום זה, מיד כשהגיע הרבי לאמריקה הוא לא נח לרגע, אלא החל להפוך את המקום, לשנות את צביון היהדות, ולהוכיח לכל העולם, (וכן... גם לקהל עדת החסידים), כי אמריקה איננה שונה, גם באמריקה ניתן להסתובב עם זקן ופיאות, אפשר להסתובב עם כובע וחליפה, ואפשר לחיות כמו יהודי בעיירה הקטנה בפולין.

הרבי הריי"צ לא שמע לעסקנים שסבבו אותו, לא הניח לאלו שאמרו ש"באמריקה זה בלתי אפשרי". הרבי קרא תגר על כולם, ויצא חוצץ בקריאה בלתי מתפשרת: "אמריקה איז ניט אנדערש", כן! גם באמריקה זה אפשרי, גם באמריקה אפשר לחיות כמו יהודי, גם את אמריקה אפשר להפוך ולעשות ממנה דירה לקב"ה.

את אותה נקודה, אפשר לראות בכל הנהגתו של הרבי הריי"צ באמריקה, החל מהקמת תומכי תמימים, ואפילו בקבלת הפנים שערכו לכבודו החסידים.

בקבלת הפנים, הרציף היה גדוש עד אפס מקום, אלפי יהודים המתינו לרבי ברציף, השוטרים בקושי הצליחו להשליט סדר על הקהל הרב שנכח במקום, ולכאורה, בעיני העסקנים, נתפסה ה'קבלת פנים' כהצלחה גדולה, וכקידוש שם ליובאוויטש בצורה הכי נפלאה שיכולה להיות, במיוחד במושגים של אמריקה דתחילת שנות השי"ן.

לאחר קבלת הפנים בנמל, היתה אסיפה וקבלת פנים 'פנימית' של זקני החסידים וגדולי העסקנים של אנ"ש, שהתקיימה בחדר סגור במלון סמוך. הרבי הריי"צ שראה את שביעות הרצון על פניהם של העסקנים, זעק ותבע: "איך יתכן שהגיעו לקבלת פנים רק שלושת אלפים איש, זה כל מה שהצלחתם להביא לקבלת פנים?"...

הרבי לא הסתפק במושגים של אמריקה, הרבי לא היה מרוצה מהשביעות רצון, הרבי דורש שיהיה חדור לנו בעצמות שאנחנו יכולים להפוך את העולם, שיש באפשרותנו להביא לכך שהכל יראה אחרת לגמרי. שלושת אלפים אנשים זה טוב במושגים שלנו, אבל במושגים של הרבי, הרי אם ישנו יהודי אחד שעדיין לא הגיע לקבלת פנים זה אומר שישנה עדיין עוד עבודה, ואם כן, איך יכולים להיות שבעי רצון?

מידי פעם, כשקוראים סיפורים על זקני החסידים, מתפלאים ותוהים, כיצד הם הגיעו לכאלה מדרגות גבוהות, איך הם הצליחו להעפיל ולהגיע לכאילו הישגים, אם זה בעבודת ה', אם זה בהפצת המעיינות, ואם זה בכל נושא אחר.

ונראה, שהתשובה לזה היא פשוטה: **הם לא היו כבולים בהנחות הקודמות.** הם לא ניסו "לחקות" את מי שהיה לפניהם, הם הגיעו לתוך החסידות, והלכו לפי מה שהרבי אמר, ועל כן, הם הצליחו להגיע לאן שהם הגיעו.

המפתח להצלחה בכל ענין הוא, לא להיות כבול למוגבלויות מסוימות, לא לתת להנחות העולם לבלבל אותך. ללכת קדימה עם ההוראות של הרבי, לבצע את מה שהרבי אומר מבלי לסטות ולפזול על "מה העולם יחשוב", או "מה העולם יגיד". אין זה ענינך! אתה צריך לפעול.

אם הרבי אומר שיש לנו את הכח להפוך את העולם, אז יש לנו את האפשרות. אנחנו צריכים פשוט ללכת עם ההוראות של הרבי, מבלי לנטות ימין ושמאל, ללכת "על כל הקופה", להתמסר להוראות ולבצע אותם בפשטות.

כמו שהרבי הריי"צ, כשהוא הגיע לאמריקה, הוא לא התחשב עם מה שהסובבים אותו אומרים (למרות שהם כבר נמצאים באמריקה כמה וכמה שנים, והם "מכירים" את אמריקה, ומדווחים באמת את מה שהם חושבים – "זה בלתי אפשרי"), הרבי הריי"צ לא מתפעל מהנחות העולם, וגם אנחנו צריכים ללכת בדרך זו.

כשהרבי מצווה אותנו להפוך את העולם ולהכין אותו לקבלת פני משיח, ברי הדבר שכן אנו צריכים לפעול, צריך להיות מונח לנו בראש בפשטות שיש לנו את כל הכוחות ואת כל האפשרויות לעשות את זה.

- איי העולם אומר שזה בלתי אפשרי, העולם אומר שזאת סתם פנטזיה גרנדיזית? - אז העולם אומר. אנחנו צריכים לשרוק ולצפצף על העולם, מה שהעולם אומר, בכלל לא מעניין אותנו, מה שמעניין אותנו הוא רק מה **שהרבי אומר**, ועם זה אנחנו צריכים ללכת עד הסוף.

זוהי בעצם המשמעות של מה שקוראים בהפטרה של התענית ציבור, "ואל יאמר הסריס הן אני עץ יבש" - יכול אדם לחשוב לעצמו "מי אני ומה אני? מה אני כבר יכול לעשות?" וכו' וכו', ועל זה אומר הפסוק, "אל יאמר הסריס", אסור לך להגיד ככה, אתה לא צריך להתפעל ממה שהעולם אומר, אתה צריך לצפצף על העולם!

הנקודה הזאת, חודרת למעשה בכל פרט ובכל ענין מהחיים היום-יומיים של האדם. העולם אומר שבחור חסידי הוא מי שמתנהג באופן כזה בדוקא, ומי שמתנהג באופן אחר הוא לא חסידי. ומה האמת? - שבחור חסידי הוא אחד כזה שמתמסר לקיים את ההוראות של הרבי.

זה לא תלוי בסוג המנעלים שהוא נועל, ולא תלוי בעובי המסגרת של המשקפיים. המדד האם אני חסיד או לא, זה לא מה שהעולם אומר, אלא מה שהרבי אומר, זה תלוי עד כמה אני מתמסר לבצע בפועל את ההוראות של הרבי.

וכאן יש מוקש. לפעמים, מרוב שמחדירים לעצמנו בראש שהעולם לא קובע כלום, וזה בכלל לא תלוי במה שהעולם אומר או חושב, אנחנו מגיעים לעולם מהצד השני.

גם בעולם ישנם ב' אופנים כלליים של התנהגות: ישנם את האנשים ה'הוגנים' וה'מוסריים', אותם אנשים שתמיד דואגים לצדק החברתי, לנימוס, ולכבוד החיצוני וההדדי. אך ישנם בעולם, כאלו שלא מתייחסים למה שהעולם ה'נאור' אומר שנכון וטוב לעשות. אלא עושים מה שברצונם, עושים ככל העולה על רוחם, מתנהגים בצורה ברוטאלית, לא מתחשבים באנשים הסובבים אותם, וכו' וכו'.

שני הצדדים, הם אותו 'עולם'. גם מי שמתנהג ב"נימוס", וגם מי שמתנהג בצורה הפוכה, שניהם עושים את זה מצד זה שככה הם מרגישים טוב עם עצמם. הם לא עושים את זה בגלל שככה זו האמת, או בגלל שככה צריך לעשות, אלא בגלל שככה טוב להם.

גם כאשר אומרים שצריך "לצפצף על העולם", ולא לעשות כמו הנחות העולם, פירושו

של דבר הוא שצריך לעשות את מה שהרבי רוצה במקום את הנחות העולם, ולא רק לעזוב את הנחות העולם.

אם אנחנו עוזבים את הנחות העולם ה'מנומסות' וה'תרבותיות', לטובת הקיום המושלם של הוראותיו של הרבי, הרי שאנחנו על הדרך הנכונה. אבל אם אנחנו עוזבים את 'הנחות העולם' המתורבתות והמנומסות, לטובת הנחות האישית שלי, וההתפרקות של היצרים שלי, הרי לא לזה הייתה הכוונה של "לצפצף על העולם". שהרי בסופו של דבר, אני עושה את מה שאני רוצה, ועדיין נשארתי בתוך ההנחות המאוסות של העולם – הגעתי להנחות העולם מהצד השני שלהם. מהצד השפל יותר ומהצד הבזוי יותר.

מה שדרוש מאיתנו הוא להתמסר להוראות של הרבי, ולבצע אותם על הצד הטוב ביותר, מבלי להתפעל מהנחות העולם, ולא משום דבר אחר העומד בדרכנו, אלא פשוט להתמסר מכף רגל ועד ראש, להכין את העולם לקבלת פני משיח צדקנו בפועל ממש.

תמימים, לחיים! צריכים להתמסר, מבלי להתפעל מהנחות העולם! לחיים!

להסתכל נכון על העולם!

- הר' עופר שי' מיוזובניק, משפיע בישיבתנו הק' -

לחיים תמימים! תגידו לחיים!

בדור שלנו זכינו, שהרבי בחר את כל אחד ואחד מאנשי הדור להיות שליח שלו, כל אחד ממש. זה לא משנה מהי מידת הכשרונות שלו, או רמת החסידישקייט שלו, כל אחד ואחד ממש, וזה כולל את כולם ממש.

הרבי הרש"ב בחר את הנשמות שיזכו ללמוד בתומכי תמימים, הרבי לקח על עצמו את האחריות, והרחיב את תומכי תמימים עד למעונות חב"ד. גם לגבי השלוחים, הרבי הפך את כל אחד ואחד מאנשי הדור לשלוחים שלו, כל אחד ואחד מאנשי הדור הוא שליח במשימת הדור השביעי, "אראפבריינגען משיח צדקנו למטה מעשרה טפחים".

בתקופה בה למדתי בישיבה במגדל העמק, יצאתי בקביעות עם חבר שלי למבצעים במרכז רפואי "העמק" בעפולה, היות ואני הייתי כביכול ה"מוכשר" וה"אינטלגנט" מביין שנינו, בכל פעם הייתי אני זה שמדבר עם האנשים ומציע להם להניח תפילין.

באחת הפעמים, הגענו למיטתו של מתרפא אחד, שלא רצה להניח תפילין, התרגז עלינו, ואמר בנימה כעושה "למה הרבי לא עולה לארץ?".

תוך כדי שסידרתי בראש את התשובה לשאלה שלו, חבר שלי שעמד לידי ענה לו (במבטא קצת עילג...) "כשאתה תהיה כלי לזה, הרבי יבוא לארץ...". - אותו אחד קיבל את התשובה, הפשיל את השרוול, והניח תפילין.

כל יהודי הוא שליח של הרבי, כל אחד יכול להעביר את המסר של הרבי, ולנו יש את המתנה הכי נפלאה, לנו יש את הרבי. אין מתנה יותר נפלאה מזה.

לרבי יש בשורה בכל עניין ועניין, בכל נושא שעולה על השולחן, ישנה התייחסות של הרבי.

ביחס ובגישה לעולם ישנם כמה סוגים ושיטות. ישנה את שיטת הפילוסופיה, את שיטת המוסר ועוד כמה שיטות ואופנים.

שיטת הפילוסופיה מתייחסת לאלוקות שמעל הטבע והבריאה, מנסה להגדיר אותו, ולתפוס אותו. ככל שמתעמקים יותר באופן ההסתכלות הזה, מגלים עד כמה הקב"ה נבדל

ומרומם ממנו, עד כמה החכמה שלו היא שלא בערך לחכמה שלנו, ואיך המידות שלו אין להם יחס אל המידות שלנו.

הקב"ה מרומם ומתנשא, גבוה ועליון, נאצל ונשגב, אבל הכל ביחס אלינו. חכמה זה טוב? אז הוא שיא החכמה. אהבה וחסד זה טוב? אז הוא פסגת ותכלית הטוב והאהבה. אבל הכל מתייחס אל האדם. אנחנו מודדים את הקב"ה לפי מה שאנחנו מכירים.

(זוהי שיטה נכונה, ויש לה סימוכין מהפסוקים, "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו", האדם נברא בצלמו ובדמותו של הקב"ה, וכתוצאה מזה אומר הפסוק "מבשרי אחזה אלוקה", כשאני מסתכל על עצמי, אני יכול לדעת שככה זה אצל הקב"ה, באופן נעלה ומרומם לאין ערוך, אבל באותה תבנית. אבל כל זה רק בדרגא מסויימת, כשמתעמקים עוד יותר, כשלומדים חסידות, רואים את הכל באור אחר לגמרי. וכדלקמן).

שיטת המוסר לעומת זאת, עוסקת בשפלותו של האדם, בשפלות החומר, בגסותו ובנחיתותו, לפי שיטה זו, התבוננות האדם צריכה להיות באיזה מצב נבזה ושפל הוא, "מאין באת מטיפה סרוחה", וכו' וכו'.

התבוננות באופן כזה, מציבה את האדם בתחושת אפסיות מול האלוקות, אין שום ערך ויחס, אני לא זכאי לכלום ולא שווה כלום.

המשותף לשתי הגישות האלו הוא, שהם מודדים את הקב"ה ביחס לאדם, הפילוסופיה מגביהה את הקב"ה, והמוסר מוריד ומשפיל את החומריות – אבל הכל נמדד ביחס אחד לשני, עד כמה האדם רחוק מהקב"ה, ועד כמה הקב"ה נעלה מהאדם.

אבל תורת החסידות מציבה את ההסתכלות במבט שונה לגמרי.

אצל הקב"ה בעצמו, לא שייך בכלל מידות, גם החכמה הכי נעלית, אצלו היא בכלל לא נחשבת כמעלה, אצל הקב"ה בעצמו הכל היה יכול להיות אחרת לגמרי, זה היה יכול להיות הפוך שהחכמה תחשב כחסרון, והטפשות כמעלה...

הכל היה יכול להיות אחרת לגמרי, הפוך או שונה, היה יכול להיות גם מספר אחר של מידות, והיה יכול להיות גם שלא יהיה בכלל מידות, אלא מושגים שונים לחלוטין.

חסידות הוציאה את הקב"ה מסרגל המדידה של האדם. מאז ומתמיד כשמדדו וניסו להגדיר את הקב"ה, מדדו אותו לפי האדם, כאשר האדם נמצא בתחילת הסרגל בנקודת האפס, שפל ונבזה, ואת הקב"ה הציבו בסוף הסרגל, בנקודת השיא.

חסידות באה ולימדה שהקב"ה בכלל לא נתפס בשחיתותינו, הוא בכלל מרומם ומתנשא מכל בחינה ומדרגה, לא שייך להגדיר אותו, ולא שייך לתפוס אותו.

אז בשביל מה הקב"ה ברא את העולם? בשביל העולמות העליונים? – הוא לא צריך אותם, התגלות אלוקית יש לו גם למעלה, הוא לא צריך לברוא בשביל זה את כל העולמות. אלא מה? הקב"ה ברא את כל העולמות בשביל העולם שלנו, בשביל שבעולם השפל והנבזה שלנו תאיר מהותו ועצמותו, שכאן למטה כמו שהוא בעולם הזה, הוא יאיר באופן בלתי גבולי בתכלית.

ע"פ ההסתכלות של החסידות, העולם שלנו, למעשה, נברא בשביל לשמש כמסך שהאלוקות תתגשם עליו, מקום בו תתגלה אלוקותו ית' בלי שום העלם והסתר. כמו שהוא.

וכאן זוהי הבחירה שלנו איך להסתכל על העולם, אנחנו יכולים להסתכל על העולם כעולם שפל ונבזה, (דבר שהוא נכון בפני עצמו), ואנחנו יכולים להסתכל על העולם כמקום שנברא כדי לגלות אלוקות.

אפשר אולי לומר שזוהי בעצם גם כוונתו של הרבי במושג "סף הגאולה". סף הדלת, הוא מקום חלל הדלת, מקום שאפשר להחשיב אותו כחלק מהבית, ואפשר להחשיב אותו כחלק מרשות הרבים. אפשר להחשיב אותו כחלק מביתו הקדוש של היהודי, ואפשר להחשיב אותו כחלק מרשות הרבים, טורי דפרודא, היכן ש"הרשעים גוברים בו". השאלה היא איך אני מסתכל על זה.

גם העולם שלנו, ובמיוחד בדור השביעי, הוא עולם המהווה "סף", מצד אחד העולם מוכן לגאולה, כל אחד ואחד מאנשי הדור יכול לקבל את המסר של נשיא הדור, העולם כולו מתקדם בכיוון של שלום צדק ויושר, אבל השאלה היא איך אנחנו מסתכלים על זה, אנחנו יכולים להסתכל על הפיגועים והמלחמות, להסתכל על העולם במבט פסימי, ולתמוה איך יכול להיות שהעולם מוכן לגאולה.

אבל אפשר להסתכל על העולם בצורה ישרה, להסתכל במבט רוחבי וקולקטיבי, ולמדוד את התקדמותו של העולם, להדגיש את נקודות האור, ובמבט אובייקטיבי לבחון היכן העולם שלנו נמצא ביחס לדורות הקודמים. כשמסתכלים באופן כזה, רואים מייד איך שהעולם מתקדם לקראת הגאולה בצעדי ענק.

זה מה שהרבי דורש מאיתנו, לחיות את הגאולה, ולהסתכל על העולם במשקפיים של גאולה, להסתכל על ה"סף" כחלק מפנים הבית, לגלות איך שהוא חלק ממשי מהגאולה הקרובה לבוא.

גם אותו יהודי במבצעים שמפריע לך להניח תפילין עם יהודים, גם אותו אחד שעומד ומחרף ומגדף, גם הוא "שליח" של נשיא הדור. צריך להסתכל עליו במשקפיים חיוביות,

בעין ימנית, ולזכור שבעצם גם הוא תפקידו להביא את הגאולה, גם הוא שותף בלתי נפרד למשימה של הדור, להביא את הגאולה בעולם שלנו, כאן למטה.

(גם לגבי "באופן המתקבל" אפשר לומר שזה על אותה הדרך: כאשר הרבי נותן לנו מסר לומר לעולם, ומצווה עלינו שאמירת משר זה תהיה "באופן המתקבל", כלומר שלא רק שהזולת יידע שכך אני חושב, אלא שהמסר יתקבל **אצלו**, וגם הוא יחשוב ויתנהג באותו האופן, אנחנו צריכים לעשות את הכל כדי שזה יתקבל אצל השומע בכלים שלו. לפעמים זה נראה כאילו היהודי שעומד מולי, מחרף ומגדף, ואין סיכוי שאני אצליח להעביר לו את המסר שהרבי דורש ממני.)

וכאן ישנם שתי אופנים איך להסתכל על ההוראה הזו של נשיא הדור, אני יכול להסתכל על ההוראה הזו באופן של "פטור", הרבי הרי אמר להגיד את זה באופן המתקבל, אז אם זה לא מתקבל אצל האנשים ברחוב, אני צריך להתקפל, ולהימנע מלומר את המסר. זוהי הרי הוראה מפורשת של הרבי, להגיד את הדבר רק אם הוא מתקבל.

אבל אנחנו מסתכלים על כל הוראה של הרבי כחיוב ולא כפטור, כל מילה ומילה שהרבי אומר, מחייבת אותי, להוסיף ולפעול. ואם הרבי ציווה עלי להגיד את המסר הזה באופן שהוא יתקבל, אני צריך להתאמץ, להוריד את המסר לרמה של היהודי, לשכנע אותו, להסביר לו, עד שאני אצליח.

גם אם נראה שהוא לא מקבל, גם אם נראה שהוא מתנגד למסר הזה, אני צריך לדעת שבסופו של דבר גם הוא יכול לקבל את המסר, גם הוא כלי לזה, כי הרי הרבי אמר להגיד לו את זה. אלא שאני צריך להתאמץ ולהשקיע, לעבוד שעות נוספות, עד שאצליח להעביר לו את המסר שהרבי דורש, באופן שזה יתקבל אצלו. באופן שגם הוא יבין שהוא חלק מאותו תפקיד – להביא את הגאולה).

האפשרות להסתכל על העולם בשני אופנים הפוכים, נוגעת לכל פרט ופרט מהחיים היום-יומיים, ולדוגמא – האינטרנט.

(לפני שאני אדבר על האינטרנט, אני רוצה להבהיר את עצמי. הייתי בחתונה של בחור מסוים, ודיברתי עם בחור 'פולישיער', שדיבר איתי שצריך להתנגד לתוכנית הליבה של משרד החינוך, באומרו שהיא ממש סכנת שמד.)

אחרי שהוא דיבר והרצה את משנתו בעניין זה, שאלתי אותו אם הוא יודע מהי תוכנית הליבה שהוא כל כך מדבר נגדה, והוא נכלם והודה שהוא באמת לא ממש יודע על מה מדובר...

הרבנים החתומים על הפשקווילים במאה שערים נגד האינטרנט הַטְמָאי, לא יודעים

בכלל על מה הם מדברים, הם לא יודעים מה זה אינטרנט, לא יודעים איך הוא נראה, הם בטח מדמיינים לעצמם שזה נראה כמו איזה מפלצת, (ובמקרה הטוב...) הם לא יודעים מה הם הסכנות הכרוכות בו, ומה היא התועלת הנפלאה שהוא יכול להביא.

אני כן יודע על מה אני הולך לדבר...).

"נט" [NET=], פירושו רשת. אותה רשת יכולה ללכוד את האדם ולהוריד אותו לבאר שחת, לגרור אותו למקומות הכי תחתונים ומאוסים, לצוד אותו ולדרדר אותו לתהום.

אבל אותה הרשת בדיוק יכולה גם לחבר בינינו, להיות חצי מהייעוד "ענני שמיא", להוות ערוץ תקשורת בין-אישי נפלא, לגרום לנו להיות נעלים מהגבלות של זמן ומקום, ולתת תחושה שאנחנו נמצאים ממש אחד ליד השני, אפשר לשמוע אחד את השני, לראות, ועוד מעט יהיה אפשר גם לצבוט אחד את השני בלחי.

וזה תלוי איך מסתכלים על זה.

כדי לדעת להסתכל על כל דבר במשקפיים הנכונות, כדי לרכוש את המשקפיים של הרבי, לראות את העולם איך שהרבי רואה אותו, בשביל זה צריך "עשה לך רב".

"עשה לך רב", הוא אחד כזה שמסתכל על הדברים ובוחן אותם במבט אובייקטיבי וחיצוני, ולא נותן לך להתבלבל מהרגשות האישיים שלך.

ה"עשה לך רב", הוא המתנה הגדולה ביותר שהרבי נתן לנו. נכון, ההוראה הזו מופיעה כבר לפני כן בפרקי אבות, פעמיים באותו פרק, אבל עד היום מה שיצא מהמשנה הזאת זה הרבנות הראשית... סמכות תורנית עליונה שאמורה לפסוק בנושאים הלכתיים העומדים על הפרק.

הרבי לקח את ההוראה הזו ושינה אותה לגמרי. לא עוד הוראה כללית, אלא "עשה לך רב", הרב צריך להיות אישי שלך, רב שילווה אותך בכל נבכי החיים והתהפוכות, רב שידריך אותך על כל צעד ושעל, רב שיידע כל פרט ופרט ממה שקורה לך.

רב כזה, יכול לעזור לך להתקדם, יכול להוציא אותך מהתסבוכים האישיים, לנווט אותך במשעולי הכרמים, ולהתוות לך את הדרך הנכונה בעבודת ה'.

אפשר לומר שיש כאן עוד חידוש נפלא בהוראה הזאת, "עשה לך רב", הרב הוא שלך ובשבילך, זה לא עוד הוראה שצריך לעשות, עוד איזה-שהוא חיוב, זהו רב שנועד בשבילך, אתה צריך להכיר בזה, ולנצל את זה, יש לך כאן הזדמנות נפלאה, שאדם מבחוץ יבחוץ את עבודת ה' שלך בצורה אובייקטיבית ויודריך אותך.

ה"עשה לך רב" צריך להיות אחד כזה שלא ישמע ממך את הכשלונות שלך, ואחרי זה

ילך לספר לחברים שלו, הוא צריך להיות איש סוד, שלא תפחד לספר לו על הכל, להיות גלוי בפניו, לספר לו את כל ההתלבטויות שלך, המחשבות זרות, התהיות, השאלות, הכשלונות, וכל דבר אחר שקורה לך ואיתך.

צריך להיות שקוף בפני ה"עשה לך רב", לא להתבייש משום דבר, כמו שנכנסים להתרפא אצל הדוקטור, נכנסים לחדר, מפשיטים את כל הבגדים ואומרים לדוקטור "הנני", תבדוק אותי. הוא מכניס אותך לתוך המכונה, רואה את כל האיברים הפנימיים שלך, בודק, בוחן, נותן תרופה, ועוזר לך לצאת מהבעיות בהם אתה שרוי.

ככה צריך להיות גם אצל ה"עשה לך רב", לא להתבייש משום דבר, להיות שקוף בפניו, לספר לו על הכל ולדבר איתו על הכל. ואז יש ל"עשה לך רב", סייעתא דשמיא, הוא מצליח לעזור ולסייע לך לצאת מהרפש והבוץ שאתה שרוי, ולהעלות אותך על דרך המלך.

זאת גם הסיבה שצריך לבחור משפיע שיש לו זמן...

לחיים!

מהי התקשרות?

- הר' שלמה רסקין, מנהל סמינר 'בית חנה' צפת -

רבים השואלים ומחפשים מבקשים ודורשים, התקשרות מהי?

מתוועדים על זה עשרות שנים, ריבוי עצום של דיו נשפך על נושא זה, צברו כבר עשרות אלפי שעות של דיבורים, אך השאלה עדיין נותרה בעינה אצל חלק מהתמימים.

דומה, שאפשר למצוא את התשובה לשאלה זו במכתב אותו מפנה הרבי ליהודי ששאלו מה פירוש הברכה "אורח חיים מתאים", אגרת ה'קלו שנדפסה באג"ק.

יש להקדים, שאותו יהודי קיבל מהרבי מכתב, בו בירך אותו הרבי ככל הנראה, שיזכה להתנהג ב"אורח חיים מתאים", והיות והיהודי לא הבין, הוא לא התבייש לשאול, כמאמר חז"ל "לא הביישן למד", ושאל בחזרה את הרבי מהו "אורח חיים מתאים".

במכתב עונה לו הרבי, שבמילים אורח חיים מתאים, לא מתכוונים לקיום התורה והמצוות, שהרי קיום התורה והמצוות הם **חובה** על האדם, וממילא לא שייך על זה ברכה ואיחול, אלא הכוונה היא על ה"בכל דרכיך דעהו" – שכל רגע ורגע מהחיים של האדם יהיו "באורח חיים מתאים", שבכל רגע מהחיים של האדם יתנהג הוא על פי רצונו של הקב"ה.

הרבי מוסיף במכתב ואומר, שבעניין הזה, של "בכל דרכיך דעהו", אין הגבלה, תמיד ישנה אפשרות להוסיף, שהרי מכיוון שהאדם הוא חלק מהבריאה הגשמית, שהיא בהכרח אינה יכולה להיות מושלמת, הרי תמיד ישנה אפשרות להוסיף ב"דעהו", תמיד אפשר להוסיף ולהתנהג יותר ויותר בדרך אותה מתווה הקב"ה.

כאשר משווים את המכתב הזה להתקשרות לנשיא הדור, זה הרי ממש אותו דבר, ההתקשרות אינה עניין פרטי, אלא משתקפת וחודרת בכל פרט ופרט מהחיים של האדם.

לעשות לרבי נחת

'התקשרות' מתקשרת בדרך כלל עם הוראות פרטיות של הרבי, כאשר המילה 'התקשרות' עולה לדיון על השולחן, מייד מתחילים לצוץ בהקשר לזה מושגים כמו 'השיעורים היומיים', 'תהילים בשבת מברכים', 'לעשות נחת לרבי', ועוד מושגים

דומים, אבל האמת היא, שאין אלו כי אם הוראות פרטיות שמאבדות את התוכן הפנימי שבמילה התקשרות.

נכון אמנם שהוראות אלו הם חשובות, ויש לקיימם בכל מקום ובכל מצב, זוהי הרי הוראה מפורשת של הרבי, וכמו שהרבי כותב במכתב שהזכרנו מקודם: "אין זה 'אורח חיים מתאים', כי אם ציווי מפורש", לא על זה מדברים בהתקשרות, עצם זה שאני חסיד – מחייב אותי לעשות את הוראותיו של הרבי, אך המושג 'התקשרות' שאותו תובעין שוב ושוב מתלמידי התמימים, מדבר על צעד אחד קדימה, על דרגה יותר פנימית ויותר עמוקה.

ר' מנחם גערליצקי, סיפר במכירות של שבת בראשית ב-770 על אביו (שעדיין לא מלאה שנה לפטירתו), שהיה מחנך בתלמוד-תורה במונטריאול כבר משחר נעוריו, באחת השנים, החליט לקחת את כל תלמידיו ל-770 ולהיכנס עמם ליחידות אצל הרבי שליט"א. ממחשבה למעשה, נסעו כל הכיתה לקראון-הייטס, ונכנסו לקודש הקודשים – חדרו של הרבי.

אינני זוכר את פרטי הסיפור שסיפר ר' מנחם במדויק, האם כל אחד מתלמידי הכיתה נכנס לבדו ליחידות או שנכנסו כולם יחד, אך הפרט שאני כן זוכר הוא שלכל אחד מהתלמידים היתה אפשרות לגשת אל הרבי ולשאל אותו את שברצונו.

אחד מהילדים, שלא ה' מאנ"ש, ניגש אל הרבי ואמר לו "רבי! איך בעט אָ ברכה" [=רבי אני מבקש ברכה], הרבי חיך אליו וענה לו, "השווער אמר ששמירת שלושת השיעורים היומיים, היא ברכה בכל העניינים".

כיום, מסיים את סיפורו הר' גערליצקי, אותו יהודי הוא אמנם עולמ'שער שחי במונטריאול, אך הוא מעיד על עצמו שמעולם לא פספס אפילו פעם אחת את אמירת השיעורים היומיים.

ב"ה אותו יהודי יש לו ברכה מופלגה הן בחיי הן בבני והן במזוני, יהודי יודע ספר המתפרנס בכבוד רב, משפחה ברוכה ללא בעיות בריאותיות, וללא בעיות אחרות.

אותו יהודי שמקיים את הוראתו של הרבי, לא מקיים זאת מצד התקשרות, פשוט הוא יודע שפעולה זו תביא לו ברכה בעסקיו ובבריאותו, ולכן הוא לא מפספס אותה אף פעם. בשבילו זה סך הכל השקעה עיסקית מובטחת. יהי' מצחיק לומר שבפרט זה מתבטא המושג "התקשרות".

כך גם לגבי אמירת תהילים בשבת מברכים בהשכמה. יכול להיות יהודי שמקיים זאת רק בגלל שאדמו"ר הריי"צ כותב שדבר זה נוגע "לו ולבניו ולבני בניו עד סוף כל הדורות".

זו פשוט אחריות גדולה, אז הוא מגיע לזאל בזמן ואומר את כל התהילים. האם לזה ניתן לקרוא 'התקשרות'!?

לעשות לרבי נחת

לעשות נחת לרבי, זה כבר מושג שנשמע יותר קרוב ל'התקשרות', תמים שעושה את כל מעשיו רק בשביל לגרום לרבי נחת, כל פעולה שלו מלווה במחשבה של 'הלוואי שהפעולה הזאת תגרום לרבי נחת אמיתי', זה באמת כבר מראה שאותו בחור קשור לרבי. אבל כשמסתכלים מסביבנו, זה נראה קצת לא מציאותי; כל אחד ואחד יכול לסקור את האנשים מסביבו, ולשאול את עצמו כמה מהם הוא מכיר שעושים פעולות בשביל לגרום לרבי נחת, ואפילו לא כמה פעולות, האם אני יודע על עצמי או על מי-שהוא אחר שפעם אחת בחיים החסידיים שלו הוא נעצר מתוך תחושת סיפוק, ואמר לעצמו "זכיתי לעשות לרבי נחת".

לעשות לרבי נחת אמיתי, לחשוב על זה ולהגות בזה, זוהי ודאי 'התקשרות', אך האם מי שלא חווה מעולם גרימת נחת לרבי אינו מקושר. האם אפשר לומר ח"ו שרב האנשים שאנחנו מכירים אינם קשורים לרבי ח"ו. 'התקשרות' זה דבר שתובעים מכל אחד ואחד, כל תמים יכול להגיע לזה. אם כך, עדיין נשאלת השאלה "מהי התקשרות"?

הקבצן והכרית...

ישנו משל המספר על שני קבצנים שהגיעה אליהם פקודת המלך: "על כל אחד ואחד מבני המדינה, להעלות מס למלך, פקודה זו כוללת את כל בני המדינה ללא יוצא מן הכלל. אפילו עני המתפרנס מקיבוץ נדבות, שהדבר היחיד שיש לו הוא הכרית עליה הוא מניח את ראשו בלילה, מוכרח הוא לתת את הכרית למלך".

הפקודה שנחתה כרעם ביום בהיר, הכתה בתדהמה את זוג הקבצנים, עד כדי כך שאחד אמר לחבירו "איזה אכזר המלך, הרי אין לו שום דבר בעולם בו אני יכול להיות בטוח, אם התרומות שאאסוף היום יספיקו לקנות אוכל לאורחה הקרובה. הדבר היחיד הבטוח שיש לי הוא הכרית שלראשי, גם את זה המלך רוצה לקחת?!".

"בודאי", ענה לו חבירו, "במה אתה רוצה שתתבטא המסירות שלך לרבי, הרי זה דווקא איפה שאתה נותן את הדבר שהכי יקר לך – הכרית".

לכל אחד ואחד מאיתנו יש את הכרית שלו, אותה הוא צריך לתת לרבי. לכל אחד ואחד מאיתנו יש את הפינה האישית והפרטית שלו, אותה נקודה שבה ה"אני" שלו

מתבטא. אצל אחד זה יכול להיות בארוחת בוקר, אצל אחד זה יכול להיות השינה, ואצל אחד זה יכול להיות ההתענייניות בחדשות שבעולם...
את אותה הנקודה הפרטית, אני צריך לתת לרבי.

אני צריך לתת לרבי את ה"כרית" שלי, וה"כרית" הזאת יכולה להיות כל פרט ופרט מהחיים היום יומיים, בכל נושא וכל עניין יכול להיות שאני עושה אותו בגלל שאני רוצה לעשות ככה, בגלל שזוהי טובתי הפרטית, ויכול להיות שאני עושה את זה כי אני שייך לרבי. כי אני מוכן להתמסר.

להיות של הרבי!

למעשה, יש כאן נקודה פנימית יותר. להיות קשור לרבי, אין פירושו רק להיות 'שייך' לרבי, אלא הפירוש הוא – להיות של הרבי.

להתבטל אל הרבי, ולהיות מציאות אחת. כאשר אני מתבטל אל הרבי, זה חודר בכל פרט ופרט מהחיים שלי, אני שייך אל הרבי, וממילא כל דבר ודבר שאני עושה "בכל דרכיך דעהו", אני עושה אותו כי אני שייך לרבי. על ה"כרית" לא צריך בכלל לדבר, זה דבר ברור ופשוט, אני כל כולי שייך לרבי.

כמו שכשאני שואל את הנכד הקטן שלי "של מי אתה?" והוא עונה "של אבא שלי", ככה גם אנחנו צריכים להגיד ולהרגיש. כל המציאות שלנו צריכה לזעוק מקיר לקיר "אני של הרבי!".

זה בעצם המכתב של הרבי שהזכרנו בהתחלה – "בכל דרכיך דעהו", כאשר אני מתקשר אל הרבי, זהו קשר פנימי שלא מתבטא בהוראה פרטית כזאת או אחרת של הרבי, זה גם לא התקבצותם יחד של כל ההוראות, זה הרבה יותר נעלה מזה, זה שכל מציאותי, בכל פרט ופרט מהחיים שלי אני ארגיש ואדע שאני כל כולי של הרבי, שאין לי מציאות משל עצמי, אלא המציאות היחידה שלי היא הרבי.

"בכל דרכיך" – בכל פרט ופרט מדרכי החיים המפותלים שלנו – "דעהו" – צריך לדעת שאנחנו של הרבי!

נייעט!... רעבע!

בשנת תשמ"ו התפוצץ הכור האטומי בצ'רנוביל שבצפון אוקראינה. את הנזק האדיר שנגרם בנפש וברכוש לא ניתן לשער ולתאר – זה היה אסון בקנה מידה עולמי.

עשרות מטוסים הועלו לשמיים על מנת לכבות את האש, ולסתום את הקרינה הרדיואקטיבית המתפשטת מתוך הכור לרחבי המדינה כולה.

עשרות ומאות מטוסים שהוזנקו, הטילו על מקום הכור כמויות עצומות של עופרת ובטון. היתה סכנה עצומה לכל אחד ואחד מהטייסים שהשתתפו בפעולות סתימת הכור, כל אחד שעבר באזור היה חשוף להשפעת הקרינה הרדיואקטיבית באופן חמור, דבר שהיה יכול להשפיע קשות על בריאותו.

באחת מחלוקות הדולרים באותה תקופה, ניגש יהודי רוסי אל הרבי, וביקש ממנו ברכה שלא ישלחו את בנו – המשרת כטייס בצבא הרוסי – למשימת אטימת הכור.

היהודי קיבל את ברכתו והבטחתו של הרבי שלא יאונה לבנו כל רע, והיהודי חזר מרוצה לביתו.

לאחר כמה חודשים, השתחרר הבן מהצבא, קיבל אשרת יציאה, והגיע לארה"ב. אביו המרוגש מהתממשות ברכתו המופלאה של הרבי, לקח את בנו עימו לחלוקת הדולרים, והציג את בנו לפני הרבי באומרו, "הנה הילד שלי שהרבי הציל". – "הקב"ה", תיקן אותו הרבי.

האבא המרוגש, נפנף באצבעו ואמר בקול מרוגש "נייעט!", "רעבע!".

זה נקרא "דעהו", לדעת למי אנחנו שייכים.

זה גם מה שהרבי כותב בלוח היום-יום של היום (כ"ג שבט): "פעם ביוצאו מחדרו, הזדמן ושמע אדמו"ר הזקן כיצד הרבנית אומרת לכמה נשים "מיינע זאגט" [=שלי אומר].

"אמר הרבי: בגלל מצווה אחת אני שלך, בכמה מצוות אנו של הקב"ה! ונפל על מזוזת הדלת, כולו דביקות...". אנחנו צריכים לדעת למי אנחנו שייכים. אנחנו צריכים להתקשר.

לחיות בעצם!

- הר' עופר שי' מיוזובניק, משפיע בישיבתנו הק' -

לחיים תמימים! תגידו לחיים!

בפרשת תצווה, לא מוזכר שמו של משה רבינו, ומוסבר על זה בחסידות, שזה בגלל שבפרשת תצווה ישנו את ה'עצם' של משה רבינו, ולא את הגילויים, "אתה תצווה" - אתה בעצמך.

מאז ג' תמוז, אנחנו נמצאים כבר הרבה שנים ב"פרשת תצווה" ארוכה. יש את העצם, אבל אין גילויים, לא רואים ולא שומעים, לא מקבלים לעקאח ולא דולרים, לא מענות ולא ליקוטים, "נפשנו יבשה אין כל".

בשנת תש"מ, כשיצאה הקבוצה הראשונה של התמימים מכפר חב"ד לשליחות בישיבה במגדל העמק (אלו היו קבוצה 'מסלתה ומשמנה' של התמימים. היה שם את איציק גינזבורג, חיים שלמה דיסקין ועוד כמה תמימים, שהיום נוכחותם מעטרת בכינוסים את בימות הכבוד). אלו היו חבר'ה רציניים שמהם יצאו אחר כך רבני ערים, משפיעים וכו' וכו'...), היות והתקשורת באותם שנים היתה יקרה מאוד, ושיחה לחו"ל, על אחת כמה וכמה, היו צריכים להתקשר לישיבה בכפר חב"ד על מנת להתעדכן מה קורה אצל הרבי.

באותה תקופה, עדיין לא קמו כל הארגונים שתפקידם לערוך את ההתוועדויות של הרבי ולשולחם לכל רחבי תבל תוך מספר ימים, אז אפילו עוד לא היה יוצא תמליל של ההתוועדות לאחר השבת, ואפילו "תוכן קצר" ו"ראשי דברים" לא היו. כשהתקשרו לישיבה, זה היה רק בשביל לברר "האם הרבי התוועד או לא". יותר מזה בכלל לא ידעו.

ביום ראשון, לאחר שבת, התקשר הרב חלוי"צ גינזבורג לישיבה והשאלה הראשונה שהוא שאל את מי שענה מעבר לקו: "הייתה התוועדות בשבת?". "כן בטח", ענה לו הבחור שמעבר לקו, "ר' מענדל התוועד יחד עם ר' מיישקה [נפרסטק]".

"לא זה! לא זה! התכוונתי האם הייתה התוועדות של הרבי! את מי זה בכלל מעניין ההתוועדות של ר' מענדל? רציתי לדעת האם היתה התוועדות אצל הרבי!

מי מדבר על התוועדויות עם משפיע כזה או אחר, וכי מה זה נחשב ליד התוועדות של

הרבי? ההוא אמר ככה, וההוא חושב ככה, ישנה כאן התגלות אלוקית, דברי אלוקים חיים, "שכינה מדברת מתוך גרונו", ועל מה אנחנו חושבים, האם הייתה התוועדות השבת עם המשפיע ההוא וההוא...

פעם, כששאלו "האם הייתה התוועדות?", הכוונה הייתה לשאול האם היתה התוועדות של הרבי, ואילו היום, כבר שכחנו מההתוועדות של הרבי. היום כששואלים האם הייתה התוועדות, מתכוונים להתוועדות של משפיע מפורסם כזה או אחר.

אנחנו מוכרחים לדעת, בתקופה שאנחנו נמצאים כעת, יש את העצם ואין גילויים. העצם קיים, אמנם אנחנו לא שומעים ולא רואים, אבל הרבי חי ונמצא ולא מפסיק לפעול בעולם.

הרבי ב"עצם", והחסידיים - חסרי עצם.

אנחנו רוצים רק גילויים, אין לנו מושג מה זה לחיות בעצם, אף פעם לא חשנו את המושג של "חי בעצם", מה שאנחנו מחפשים כל היום זה עוד גילויים ועוד שיחות, עוד סיפורים מרתקים שלא פורסמו, ועוד תשורות שלא נכתבו, אבל את העצם בעצמו, לחיות באמת כמו שהרבי רוצה, בלי גילויים ובלי ריגושים, אנחנו לא מסוגלים.

הרבי רוצה שאנחנו נחיה בעצם, שלא נצטרך עוד גילויים ועוד שיחות, שאנחנו לא נצטרך שכל הזמן הרבי יעמוד לנו על הראש ו"יחיה אותנו" עם עוד שיחות ועוד התוועדויות, הרבי רוצה שאנחנו נתחיל לחיות בעצם, שנחיה מעצמנו ונחיה את עצמנו. מי שהוא "חי בעצם" הוא חי באמת, כי החיות שלו היא דבר נצחי שלא שייך שהיא תתערער ותדעך, החיות שלו קיימת לנצח, דבר שהוא נצחי - הוא דבר אמיתי, והרבי רוצה שנחיה באמת.

יש יהודי שזכה לשמש את ר' מענדל בשנתו האחרונה, בתשנ"ה, והוא כתב באיזה תשורה לחתונה כל מיני פתגמים וסיפורים שהוא שמע מר' מענדל. הוא כותב שם גם משפט שלא הספקתי להתבונן בו מספיק, אבל בכל אופן זה מה שכתוב שם:

אחד מהפתגמים בשם ר' מענדל שמובאים שם הוא, שר' מענדל פעם אמר שיש סוג של פחם שהוא מתחמם מעצמו. בימים קרים במיוחד באזור הכרייה של הפחם, נכנסים הכורים לתוך בור בפחם, והבור מתחמם מעצמו, מכיוון שזהו סוג של פחם טבעי ("אורגני") שמזיע מאוד, והוא מעצמו גורם שהטמפרטורה בבור תהיה יותר חמה.

"וכך גם אנו", המשיך ר' מענדל, "צריכים להתחמם מעצמנו. להיות חיים וחמים מעצמנו, מבלי שמישהו יצטרך 'לחמם' אותנו או לעורר אותנו".

אנחנו צריכים להיות במצב כזה, בו אנחנו לא צריכים התוועדות או משהוא אחר כדי להתחמם, אלא אנחנו מעצמנו צריכים לחיות כמו שהרב רוצה. ככה שגם אם ישימו אותנו באי נידח שקצה האוקיינוס, אנחנו עדיין נוכל לחיות כמו שהרבי רוצה מאיתנו. ובמילים פשוטות, אנחנו צריכים פשוט "לחיות בעצם". להיות "שלהבת עולה מאליה", להגיע למצב כזה, בו אנחנו חיים 24 שעות ביממה כמו שהרבי דורש מאיתנו.

בישיבת תומכי תמימים, כל ישיבה באשר היא, יש חיים תוססים, כל הזמן ישנה אווירה של התקשרות לרבי, יש אווירה חיובית ללמוד השיחות, ולשקוע במאמרים, להתעסק עם עבודת התפילה, ולצאת למבצעים וכו' וכו', אבל זה לא מספיק ש'הישיבה' חיה. צריך שאנחנו נחיה, שנחיה בעצם, זה לא מספיק שיש מסביבנו אווירה חיה, המצב הדרוש הוא שאנחנו נחיה באמת מעצמנו כמו שהרבי רוצה, מבלי שמישהו יעמוד לנו בעורף, ויעודד אותנו כל הזמן.

וכאן, מגיעה השאלה הגאונית והמפליאה: **איך עושים את זה?**

והתשובה היא, שבשביל לחיות באמת, צריך להסיר את הישות העצמית שלנו. להלחם בה מלחמת חורמה, ולהביס אותה כליל, שלא ישאר אפילו שמץ מההרגשה העצמית שלנו.

זה לא אומר שעכשיו אנחנו צריכים להיות ממורמרים ושבורים מהמצב שלנו ולא להיות בשמחה. כשאומרים 'להילחם בישות', לא מתכוונים שצריך להתחיל לעשות גלגולי שלג (גלגולי שלג זה בכלל סקי לא מוצלח...).

להסיר את הישות העצמית, זה פשוט להפסיק לחשוב על עצמנו, לנטוש את המחשבות וההרהורים העצמיים, פשוט לא לחשוב על זה בכלל, וכמו שאומר הווארט של חסידים, על הנאמר בקריאת שמע שעל המיטה "והסר שטן מלפנינו ומאחרינו", ושאלו חסידים: מילא לפנינו, הרי מובן מהי הבקשה, שלא יהיה לפנינו שטן היינו שמכאן ולהבא לא ניכשל בעבירות. אבל מה הפירוש "והסר שטן מאחרינו", לכאורה מה שהיה היה וכבר אין אפשרות לתקן את זה.

וביארנו חסידים: "והסר שטן מאחרינו" פירושו, שלא נהיה שקועים בחרטה והתמרמרות על החטאים שעשינו. שלא נתחפר בעבירות שקרו בעבר, כיון שזהו רק אחד מתכסיסי היצר איך להפיל את האדם, ולגרום לו להיות שקוע בעצמו.

צריך פשוט לא לחשוב על עצמנו!

במשך כל היום, צריך להתנזר לחלוטין מלחשוב על עצמי, הזמן המיועד לכך, הוא הזמן של קריאת שמע שעל המיטה. אם רוצים, אפשר לומר קריאת שמע שעל המיטה

במשך כמה זמן שרוצים, אפילו אפשר לומר במשך עשרים וארבע שעות, אבל באותו רגע שמסיימים לקרוא קריאת שמע שעל המיטה, צריך להפסיק לחלוטין לחשוב על עצמנו – לא על הרצונות, ולא על הכשלוניות, לא על ההצלחות, ולא על התאוות...

ר' דוד ראסקין התוועד עם התמימים ב'קבוצה' באחת השנים, ואמר שהזמן שלוקח לומר קריאת שמע שעל המיטה זה כמו הזמן שלוקח ללכת מ-770 ועד לפורטין פורטין. זה הזמן שצריך להיות מוקצב למחשבה אודות עצמי, מחוץ לזמן זה, זה ממש עבודה זרה. האמת, שזה לא רק עבודה זרה, זה הרבה יותר גרוע, זה גם גילוי עריות:

כאשר התורה מונה את הנשים שאסור לאדם להתחתן איתם, היא מונה את בת ביתו, אבל את ביתו בעצמה, התורה לא מזכירה, והסיבה היא פשוטה – אם אסור לו להתחתן עם הנכדה שלו, בודאי שאסור לו להתחתן עם הבת שלו.

ועכשיו בואו ונדון בעצמנו קל וחומר: אם אסור לאדם להתחתן עם הבת שלו, אז עם עצמו כן יהיה לו מותר? זה הרי הדבר הכי גרוע שיכול להיות, זה אפילו יותר גרוע מגילוי עריות, באם האדם שקוע בעצמו וחושב על עצמו, זה איסור ממש!...

בכל פעם במשך היום שעולה לאדם מחשבה על עצמו, צריך מייד להפוך את המחשבה ולהחליף אותה במחשבה על הרבי.

מכיון שכבר הזכרנו את החשבון נפש שבקריאת שמע, אולי מן הראוי להתעכב ולבאר ענין חשוב שנוגע לאופן החשבון נפש שצריך להיות:

כל אחד צריך לשים לב במה הוא לא בסדר, מה הם הדברים שבהם הוא צריך להשתפר, ולהתחיל לעבוד לתקן את זה. אמנם לא צריך לתקן את הכל בבת אחת, וזה אפילו יכול להזיק אם מנסים לתקן את הכל בבת־אחת, אבל צריך לעשות את זה, ובהדרגתיות.

הדבר הזה, הוא לא תפקיד של המשפיע, בשביל זה לא צריך משפיע שיגיע ויגיד לי "אתה צריך להשתפר בתחום הזה והזה", צריך פשוט שכל אחד **בעצמו** ישב ויחשוב את מה הוא צריך לתקן. וכשהוא מבין מה הוא צריך לתקן לא ללכת ולקבוע פגישה עם המשפיע, היינו ש"עד שאני אדבר עם המשפיע אני לא אתחיל לעבוד בזה", אלא פשוט כל אחד צריך להבין **שהוא** צריך לפעול בזה, ולהתחיל מיד לעבוד ולתקן את המצב.

צריך לעבוד בהדרגתיות, אבל מוכרחים לשים לב שכל הזמן עובדים ומתקדמים ולא עוצרים ודורכים באותו מקום. תמיד צריך להעמיד את המטרה מול העינים: לאן אני חותר? מה אני צריך לפעול ולתקן?

בבית המקדש, היו "פרחי כהונה", אלו שהתלמדו והתנסו בעבודה בבית המקדש. תלמידי התמימים, הינם "פרחי חסידות", כמו ש"פרחי כהונה" זה כהנים צעירים שהתחיל לגדול להם הזקן. גם אצל תלמידי התמימים זה בעיקר מתי שמתחיל לגדול הזקן.

בעולם, כאשר מתחיל לגדול הזקן, הבחור כבר מרגיש "גדול", אחד כזה שיודע מה הוא רוצה מעצמו, ואף אחד לא יגיד לו מה לעשות. מה שצריך להיות אצלנו הוא, שאנחנו צריכים לתת את ה"פריחה" הזאת לרבי, את כל הכשרונות שלנו, ואת כל המציאות שלנו. פשוט להתמסר לרבי.

כעת זו התקופה הטובה ביותר בחיים, הכוחות הינם בשיא התגבורת, נמצאים במקום הכי טוב בעולם – תומכי תמימים – ממש בשיא השיאים של ה"פריחה" האישית שלנו, ואת זה, אנחנו צריכים לתת לרבי!

לכתחילה אריבער

- הר' עופר שי' מיוזובניק, משפיע בישיבתנו הק' -

לחיים תמימים של הרבי מלך המשיח! לחיים! כולם תגידו לחיים!

אנו נמצאים עדיין בתוך היום הבהיר של ב' אייר. אמנם בתפילת ערבית כבר ספרנו את ספירת ה'נצח שבתפארת', אך ההמשכות של ב' אייר עדיין נמשכות, וממילא עדיין אפשר לדבר ולהתוועד על ב' אייר, ועל "לכתחילה אריבער".

בכלל, הרבי שליט"א מתוועד במוצאי י"א ניסן, היינו במוצאי יום ההולדת, ואם כן מסתבר, שאם הרבי ה' מתוועד בב' אייר, הוא היה מתוועד במוצאי ב' אייר.

("ובפרט שנמצאים בשבת, ובפרט ש... ובפרט ש...", והוסיף: "בכלל, את כל הדרשות והגימטריאות האלו, רק הרבי יכול לעשות").

האמת, שכל זה הוא רק התנצלויות, ואין צורך להתנצל, התוועדויות של הרבי, הרבי מתחיל "פותחים בברכה" וכיו"ב, - הרבי מברך, ואנחנו מתנצלים. "וגם זה התנצלות. וגם זה, וגם זה..."

לוי קופצ'יק היה נוהג לומר למי שמתנצל: "תפסיק להתנצר". זהו, מספיק עם ההתנצלויות.

הפתגם של לכתחילה אריבער הוא "די וועלט זאגט אז מקען ניט ארונטער, גייט מען אריבער, און איך זאג אז מלכתחילה אריבער". הרבי משתמש בביטוי "די וועלט זאגט", "העולם אומר", ולכאורה, מי זה אותו 'עולם'?

בספרי האחרונים כדוגמת המהר"ם שיף, ה'פני יהושע' והמהר"ם, ניתן למצוא מידי פעם את הביטוי "מקשין העולם", "שואלין העולם" וכדו', היינו שהפירוש ב"העולם" הוא אנשי העולם, והאנשים ברוב טוענים, שבדרך כלל צריך ללכת מלמטה, וכאשר אי אפשר - צריך ללכת מלמעלה, ואילו הרבי המהר"ש נותן דרך חדשה - לכתחילה אריבער.

אבל האמת, שיש בזה פירוש הרבה יותר פנימי ועמוק, הפירוש של התיבות "די וועלט זאגט" הוא פשוט - העולם הגשמי, העולם הגשמי והחומרי טוען שצריך ללכת מלמטה, זוהי לא טענה של 'אנשי העולם', אלא של העולם עצמו, טענה של עולם הזה, עולם השקר. העולם זועק: "תלך מלמטה, תתחשב בי, תסתכל עלי".

כשאומרים "מ'גייט ארונטער", פשוט שאין הכוונה שכאשר יש בדרך שאתה הולך כסא או ספסל, העולם טוען שצריך לזחול מתחת לכסא ומתחת לספסל ולהתלכלך, – בדיוק כפי שיהיה מופרך לומר שהפירוש ב'לכתחילה אריבער' הוא שצריך להביא סולם ולדלג מעל החוט של העירוב. פשוט שהפירוש בכל המשפט הזה הוא הרבה יותר פנימי.

כאשר למדתי בישיבה בכפר, פנחס ריבר דוד קרמר ואני, היינו לומדים מידי בוקר יחד עם ר' מענדל. הקביעות היתה ללמוד את מאמרי הרבי הריי"צ, מכיוון שהיתה לר' מענדל הוראה מהרבי שליט"א לעסוק במאמרים האלו. בשנה שאני למדתי עם ר' מענדל (שנה לפני זה החברותא של ר' מענדל היה הרב לנדא יחד עם עוד שני בחורים שאני לא זוכר כרגע מי הם), למדנו מאמרי 'עבודה' משנת תש"א.

אחד הביטויים שהיו במאמר, היה "די וועלטישע הנחות". ר' מענדל שאל אותנו האם אנחנו יודעים מהו המושג "שתיית בעה"ב'תים", ומשהשבנו בשלילה, הסביר ר' מענדל שהעולם טוען שאחרי הדגים צריך לשתות כוס יין לבן, ואחרי הבשר צריך לשתות כוס יין אדום... וזוהי רק דוגמא ל'הנחות העולם'.

לכאורה צריך להבין מהו פירוש הדברים. מהם 'הנחות העולם' שמעליהם אנחנו צריכים לדלג?

ישנו מאמר חז"ל לגבי היצה"ר, שדרך עבודתו היא "היום אומר לו עשה כך ומחר אומר לו עשה כך, עד שאומר לו לך ועבוד עבודה-זרה". הרבי הריי"צ מסביר, שאין הכוונה שהוא מיד בא ואומר ליהודי "תעשה עבירה כזאת וכזאת", אלא פירוש הדברים הוא שהיצר הרע שהוא 'אומן במלאכתו' ניגש ליהודי ואומר לו "עשה כך", "כן, כך, כמו שאתה אומר", תקיים תורה ומצוות בהידור, תתפלל בעבודה, תצא למבצעים וכו' וכו', אבל הנקודה היחידה שהוא רוצה להשיג בשלב ראשון היא: להיות 'מאן דאמר', שיהיה לו זכות דיבור, שתתחשב במה שהוא אומר.

אחרי זה, כל העבודה שלו הרבה יותר קלה, אחרי שאתה מתרגל להקשיב למה שהוא אומר, הוא מתחיל לומר לך "עשה כך", ואחרי זה "עשה כך", וככה הולכים ומתדרדרים מדחי אל דחי. כל ההבדל הוא רק במנגינה; בהתחלה הוא אומר לך בביטחון ובתוקף "עשה כך", אחרי זה כבר טון הדיבור יורד, וזה נעשה חששני יותר וספקני יותר, וככה הוא מצליח באיטיות ובביטחון להוריד אותך עד לדיוטא הכי תחתונה ח"ו.

לפני הרבה שנים, באחת הפעמים שהגעתי ל-770, דיברתי עם בחור מסויים, והוא שאל אותי שאלה בענינים הקשורים עם הדלקת נר בג' תמוז ("האם אפשר להדליק בנר של חלב?..."). עניתי לו מה שעניתי, ובעצם כאן מסתיים הסיפור, הוא שאל ואני עניתי... ("...").

אותו בחור, היה בעבר מגדולי ה'מוקצנים', אני זוכר שכאשר הוא למד בישיבה הוא התלווה אלי בדרך לבית, והיות והוא יצא לרחוב, הוא לקח יחד איתו דגל גדול. כשהגענו ליד 'אגד', נעצרנו לדבר, ותוך כדי שיחה, ראיתי אותו מנפנף בדגל. בסופו של דבר לא התאפקתי ושאלתי אותו למה הוא מנפנף מידי פעם את הדגל, והוא ענה לי שזה בגלל שעובר אוטובוס של תיירים וצריך לפרסם להם את בשורת הגאולה...

מכל מקום, אחרי שהוא שאל אותי את אותה שאלה, ועניתי את מה שעניתי, פניתי אליו ואמרתי לו "תשמע, הבעיה שלך היא, שאתה עומד על מדרון חלקלק, ואתה מחליק ברציפות. בכל מצב נתון במדרון, אתה מסתכל על מי שמעליך כ'הזוי', ועל מי שמתחתך כ'כופר'..."

המדרון, הוא מדרון ארוך, והשיפוע לא חזק, כך שאתה אפילו לא מרגיש שלמעשה אתה מתגלש ומתגלש. זה לא שהבחור יורד במדרגות, אלא תוך כדי שהבחור מחליק, הוא מסתכל על מי שמעליו כהזוי ומי שמתחתיו ככופר, וכך בלי הפסקה שאנשים מתחלפים בתודעה שלו מכופרים להזויים ומהזויים לכופרים.

האמת, שכולנו ככה. גם אני, זה שאני כל הזמן אומר שצריך לאהוב את כולם, וכולם בנים של הרבי, וכו' וכו', זה רק בשביל לחפות על הבעי' הזו, אנחנו תמיד נוטים לפסול את כל מי שלא אוהב כמונו. אנחנו תמיד צודקים בדרך שאנחנו צועדים (וזה לא משנה שרק לפני רגע אחזנו בדרך אחרת לחלוטין...), ומי שלא צועד יחד איתנו יד ביד, הרי או שהוא הזוי, או שהוא כופר. אין לנו את העיניים הנכונות להסתכל כמו שצריך על יהודי שני.

וזה למעשה התחבולה של היצר הרע, הוא כל הזמן מגיע אלינו ואומר לנו "עשה כך" ו"עשה כך", הוא לא מניח ולא מרפה, הוא עובד שעות נוספות, מתאמץ, ולצערנו... יש לו גם הרבה תוצאות.

זה שהיצר הרע "מחר אומר לו עשה כך", זה לאו דוקא מחר, יש מחר שהוא לאחר זמן, ליצר הרע יש הרבה סבלנות, הוא מחכה בצד, ובשעת הכושר הוא מגיע לתקוע לנו רגל ולהכשיל אותנו. ה'מחר' הזה, יכול להיות אחרי החתונה, יכול להיות בשליחות, יכול להיות ב'קבוצה', יכול להיות בצבא, יכול להיות בשיעור ג' ויכול להיות בשיעור ב', זה יכול להיות אפילו היום...

לפעמים היצר הרע משנה את הסדר רק בשביל להכשיל אותנו, הוא לפעמים נותן לנו את האפשרות ללכת ולהשתתף בהתוועדות, זורק לנו כמה עצמות, ושוב מגיע ומכשיל אותנו. זה יכול לקרות גם תוך כדי ההתוועדות...

היצר הרע הוא שלוחו של הקב"ה, ויודע להתלבש בלבושים שונים, גם בלבוש חסידי.

לעולם אי אפשר לדעתת האם מה שאני רוצה לעשות מגיע מצד היצר הרע או מצד הקדושה. הוא אומן במלאכתו, אורב בכל פינה, ועל כל צעד ושעל הוא מנסה – והרבה פעמים גם מצליח – להכשיל אותנו ולהפיל אותנו בפח שהוא טמן.

חז"ל אומרים על היצר הרע שהוא "מלך זקן וכסיל", ועל היצר הטוב שהוא "ילד מסכן וחכם". זה שהיצר הטוב הוא ילד מסכן וחכם, אפשר להבין, אבל לומר שהיצר הרע הוא מלך זקן וכסיל?

היצר הרע הוא הרי כל כך זריז, הוא תמיד נמצא ותמיד מכשיל, הוא לא נח לרגע על זרי הדפנה, הוא כל הזמן מתרוצץ, בכל דבר יש לו מה להגיד, הטענות שלו הם גאוניות להפליא, הוא לא מפסיק להמציא רעיונות חדשים איך להפיל אותנו בפח שלו, להגיד עליו שהוא זקן? להגיד עליו שהוא כסיל?

הוא הרי גאון שבגאונים. לא לחינם באידיש קוראים ליצר הרע "דער קלוגינקער". "הערמומי". הוא לא מפסיק לתעתע בנו, מחליף דמויות ללא הפסקה, פושט צורה ולובש צורה, והכל בשביל להכשיל אותנו.

והאמת, שכך הוא הענין, הוא אכן מלך זקן וכסיל. היצר הרע, הוא כמו המים, שתמיד הם 'יורדים ממקום גבוה למקום נמוך'. המים בטבע שלהם, פועלים על פי חוק הגרביטציה (כח המשיכה), הם בכל רגע נתון, מחפשים איך להגיע אל הקרקעית. כאשר בונים גג, כמה שלא תתאמץ לעשות את החיבורים כמו שצריך, תמיד המים ימצאו את הדרך לחדור את הגג או הרעפים, להרוס את הטיח, וליצור נזילה באמצע הסלון... (– וזה אחד הפירושים ב"אימא מבעה זה המים"...).

כאשר המים זורמים במורד ההר, הם תמיד מוצאים את הנתיב הכי נוח והכי מהיר להגיע למטה, כל מכשול שיש בדרך הם עוקפים, אם יש מעצור, הם נעצרים לרגע, מתכנסים, ומיד ממשיכים הלאה, מדלגים על המכשול וממשיכים בדרך אל התהום.

האם אפשר לומר שהמים ניחנים במידה יתירה של גאוניות? בודאי שלא. למים יש עיקרון אחד ויחיד – להגיע למטה. בשביל זה לא צריך להיות גאון, מכיון שלרדת ולהפיל זה לא חכמה. גם היצר הרע אותו דבר, אין בו ולו שמץ מן הגאוניות, הוא פשוט בכל רגע נתון מחפש איך למשוך אותנו כלפי מטה ולהפיל אותנו בתאוות, ובשביל זה לא צריך להיות גאון.

זה גם ההסבר לכך שיכול להיות בחור ששומר על עצמו ללא הרף, לומד, מתפלל, יוצא למבצעים, ועושה את כל הדברים הטובים, וברגע אחד של אי שימת לב, הוא נופל

יורד. כי זהו טבעו של היצר הרע, הוא תמיד מושך למטה, ברגע בו תרפה מהאחיזה שלך – תיפול ותיכשל.

באמריקה, רווחת תופעת הזבובים. אחד מהאופנים להילחם בהם, הוא תליית סליל של דבק, מרוח בשכבה דקה של חומר שמושך זבובים. את הסליל הזה תולים מעל השולחן, וכאשר הזבוב מתקרב אליו, הדבק תופס אותו. הזבוב מנסה להשתחרר, מפרפר, עד שנגמר לו הכח, ושם הוא נשאר.

[לפעמים קורה, ומרוב ניסיונות ההתנערות של הזבוב, נושרים לו רגלים וכנפיים על השולחן...].

הנקודה המעניינת בסליל הדבק הזה, שהוא תופס את הזבוב בכל פעם במקום אחר, פעם זה בכנף, ופעם זה ברגליים, פעם בבטן ופעם בראש, במקום הראשון שהסליל מצליח לגעת, הוא מדביק אותו ותופס אותו. גם היצר הרע עובד באותה שיטה, אין לו עדיפות בדבר מסוים בדוקא, הוא אורב בכל מקום ומנסה להכשיל בכל דבר, חלק הוא תופס בידיים, חלק בפה, חלק ברגליים, וחלק בבטן.

אם רוצים לראות איך ה'עולם' עובד, אפשר להסתכל בתרבות הפלאפונים. באחד מהפלאפונים שקניתי ("היו הרבה כאלה"), יצא לי לשבת באיזה־שהוא מקום, הוצאתי את הפלאפון החדש והתחלתי לחקור אותו.

ראיתי את יונת הדואר ב"הודעות", את ה"פלייר" ב"הגדרות", ואת קוביות המשחקים, וכך בכל אפשרות יש את הציור או ההנפשה ("הגרפיקה") המתאימה לה. התחלתי לחשוב, שבעצם ככה העולם עובד. במקום לבדוק מהם האפשרויות שיש לפלאפון, כמה זיכרון יש לו, כמה הבטריה שלו מחזיקה, וכו' וכו', מה שאנשים מסתכלים זה איפה ההנפשות יותר מוצלחות ואיזה פלאפון נראה יותר טוב. מתייחסים אלי כמו אל מפגר שזה כל מה שמעניין אותו. מה שהעולם מסתכל הוא רק על החיצוניות של הדברים.

מה ההוכחה שככה זה עובד? שעיקר ההתעסקות של יצרני הפלאפונים היא בצד החיצוני, מתעסקים בהנפשות, מוכרים את ההנפשות (ומדילי אוסיף – משגעים את הנפשות), מוכרים חיצוניות ומשווקים חיצוניות.

ככה זה לא רק בפלאפונים אלא בכל מה שקשור עם אופנה. אם זה בבגדים, ואם זה בכל דבר אחר, תמיד מסתכלים על מה שהשני יגיד, איך זה יראה וכו' וכו'. אפילו למשקפיים זה הגיע. המטרה של המשקפיים היא לראות טוב יותר, ובשביל שאוכל לעשות עוד משהוא תוך כדי שאני קורא חוץ מלהחזיק את העדשות צמוד לאף ("כדי

שאוכל לגרד באף תוך כדי שאני קורא"). ברוך ה' שבמחוזותינו לא חדרה התופעה הנלוזה הזו, כולכם פה תמימים (במלרע).

אבל האמת היא, שאם זה לא מתבטא אצלנו בפלאפונים ובמשקפיים, זה מתבטא בענינים אחרים ובנקודות אחרות, הנקודה אחת היא – העולם דורש שנתחשב בו, ונסתכל על החיצוניות של הדברים.

לר' מענדל היה אח בשם ר' הענדל ליברמן (הצייר) שבצעירותו ירד קצת מהדרך והלך ללמוד באוניברסיטה. ר' מענדל הי' יתום מלידה, ומי שחינך אותו היה אמא שלו ("יש כאלה שזוכים לזה"). ר' הענדל, היה מסתובב אז כמנהג הסטודנטים בימים ההם, עם פינז'אק משובץ בכפתורים מוזהבים. באחת הפעמים שאמא של ר' מענדל הבחינה שהוא מסתכל בבוז על אחיו ר' הענדל, היא אמרה לו: "מענדל'ה מה אתה חושב? מה שאצלו זה בכפתורי הזהב בחליפה, אצלך זה החורים במכנסיים..."

לכל אחד יש את אמות המידה שלו, ואת הנקודות שבהן הוא נופל, אבל צריך לדעת לא להיכשל. צריך לדעת שבכל מקום היצר הרע מנסה להכשיל אותנו. גם בתוך כותלי הישיבה.

ר' מענדל אמר, שהיצה"ר הוא כמו עכביש שקורה חוטים בסבלנות איך-קץ. לאט לאט הוא יוצר את הרשת, נעמד בצד, ומחכה לחרק מעופף כל שהוא שיתפס שם. מגיע זבוב, נתפס ברשת, ומתחיל לנסות להשתחרר, הוא מפרפר ומפרפר, עד שנגמר לו הכח והוא נעצר.

העכביש מחכה לרגע הזה. הוא מתקרב אל הטרף אט אט ממקום מושבו, אך כשהוא מגיע אל הרשת ומזיז אותה קצת עם הרגליים שלו, הזבוב מתנער שוב וחוזר לחיים, מפרפר ומתנער, מזיז את הכנפיים, בועט ברשת, והעכביש לוקח שני צעדים אחורה ושוב מחכה בצד.

כשהזבוב מתייאש שוב פעם, ניגש העכביש, ושוב הזבוב מתעורר, ושוב נלחם, ושוב מתייאש, ושוב העכביש מגיע, וחוזר חלילה, עד שלזבוב נגמר הכח באמת, ואז "העכביש מגיע אל הזבוב, **תוקע בו את החוד** (כאשר ר' מענדל אמר את זה, נבהלנו, היות שר' מענדל אמר את זה ממש בהדגשה. אני לא יודע אם כך היא אכן המציאות הגשמית, אבל כך ר' מענדל אמר), מוצץ לו את כל הדם, משאיר אותו תלוי כמו שהוא, וניגש למשימה הבאה..."

אלמלא ניתנה התורה, היינו למדים סבלנות מהעכביש. עם סבלנות מופלאה, הוא

אורג את המלכודת לטרף, אורב לו בצד, ממתין בנחת עד שנגמרים לו כל הכוחות, ורק אז הוא ניגש למלאכתו.

כך גם היצר הרע. הוא טווה לנו רשת לאט לאט, מחכה בצד עד שניכשל, ואזי הוא נותן לנו לפרפר ברשת. אנחנו מנסים להיחלץ, נלחמים, מנסים להתנער ו... (ח"ו) מתייאשים. ואז היצר הרע ניגש אלינו, אבל כשאנחנו רק שמים לב לזה, אנחנו מתעוררים מחדש להשיב מלחמה, מתנערים ומתנערים, מנסים לקרוע את הרשת, ושוב פעם נגמר הכח, וחזור חלילה, והיצר הרע בסבלנות אין סופית מחכה בצד עד שנתייאש, הוא מחכה שייגמר לנו הכח.

ואז, באם ח"ו אנחנו מתייאשים, אם אנחנו משלימים עם המצב, היצר הרע ניגש אלינו, ומוצץ את כל החיות האלוקית, משאיר אותנו ככלי מלא בושה וכלימה... – אבל אנחנו אסור לנו להתייאש, אנחנו לא נפסיק לפרפר!

("כשעולים לכאן, יש מצד שמאל בהר המון מחילות של עכבישים, שהם קורים שם לכל הזבובים, יש שם הרבה עבודה. אתם לא שמים לב, פשוט לא אכפת לכם, זה לא מעניין אתכם. עליכם עוד אפשר ללמד זכות, אתם עולים בלילה ואי אפשר לראות. אנשים עוצרים באמצע הדרך, ובלי לשים לב הם עושים את צרכיהם והורסים יגיעה ועמל של שעות מרובות של העכבישים, אבל הם לא מתייאשים, ושוב פעם הם יוצרים מחדש, ושוב הורסים להם...").

(ניגנו ניגון שמח. כמעט הסתימה ההתוועדות, ואז נזכר: "בכלל לא דיברנו על "לכתחילה אריבער"...))

כל מה שדיברנו עד עכשיו זה היה "די וועלט זאגט", עד עכשיו דיברנו על הנחות העולם, איך שהעולם מכשיל אותנו, איך שהעולם דורש שנתחשב בו ונסתכל עליו.

אבל מה שנדרש מאיתנו זה "לכתחילה אריבער". לכתחילה אריבער פירושו לא להתחשב בעולם. העולם זועק "תתחשב בי", וצריך לזלזל בו. צריך להסתכל על כל העולם – הזה מלמעלה, למאוס בעיני העולם, ולא להתחשב בהם.

ללכת מעל הספסל או לזחול מתחתיו זאת לא הנקודה, אם צריך ללכת מלמטה אז הולכים מלמטה, הנקודה היא איך צריך להתיחס לכל דבר ואיך צריכה להיות דרך ההסתכלות שלנו על העולם.

"לכתחילה אריבער" זה לא הצעה איך ללכת ברחוב, "לכתחילה אריבער" זה דרך חיים, זה לשנות את צורת ההסתכלות לעולם. להחליף את כל הגישה.

וזה הפירוש של "ואני אומר". זה לא שישנם כל מיני דרכים, ו'אני' מציע לכם אפשרות נוספת, אלא זאת הדרך האמיתית והיחידה בצורת ההסתכלות והגישה לעולם.

הפירוש בזה, הוא כמו הפירוש במאמר הגמרא גבי המחלוקת בין מתיבתא דרקייע לקוב"ה. שם מסופר שנחלקו במתיבתא דרקייע גבי שיער לבן בבהרת אם טמא או טהור, ושאלו "מי יימר לך?", ופסקו שרבה בר נחמני יכריע במחלוקת הזו, הואיל והוא העיד על עצמו "אני יחיד בנגעים, אני יחיד באהלות".

שלחו את מלאך המוות להביא את רבה בר נחמני, ובתרגיל מבריק הקים מלאך המות רעש, רבה בר נחמני פסק מלימודו, ומלאך המות נטל את נשמתו. משהגיע לבי"ד של מעלה, פסק שהדין הוא 'טהור'.

כאשר הרבי המהר"ש אומר "אני", הוא לא מתכוון שישנם אפשרויות נוספות, אלא כן הוא האמת היחידה, "אני הוא יחיד באהלות", אני בעל הזכות היחיד לקבוע בנושא הזה, אם מדברים על צורת ההסתכלות, אזי דע לך, שאני אומר שכך צריך להסתכל על העולם, דע לך שזוהי האמת. אין עוד אפשרויות, אני הוא יחיד באהלות.

תמימים! זאת לא הצעה אלא דרך החיים האמיתית! לזלזל בהנחות העולם, לבגוד במוסכמות של העולם, לא להתחשב בעולם, להסתכל עליו מלמעלה, ללעוג לו, לצחוק עליו ולהתעלם ממנו.

לחיים תמימים של הרבי מלך המשיח! לחיים!

כולנו כאחד

- הר' שלום דובער שי' וולף, ר"מ בגאולה ומשיח בישיבתנו הק' -

ואתה הקרב אליך

בפרשת תצוה, פוקד הקב"ה על משה רבינו לקחת קבוצה מתוך בני ישראל, ולמנות אותם ככהנים, שישרתו את בני ישראל בבית המקדש. "ואתה הקרב אליך . . לכהנו לי". וכך אכן עשה משה רבנו, הוא מינה את אהרון הכהן ואת בניו, ונתן בידיהם את כל עבודות הכהונה, שמירת ונשיאת המקדש.

בלקוטי־שיחות ח"ו, עוסק הרבי באופן הבחירה של משה רבנו באהרון ובניו, ומשתמש בביטויים נפלאים, שנדיר למצוא שכמותם במקום אחר. למעשה, משה רבינו הוא נשיא הדור כולו, וממשיך כח וחיות לכל אנשי הדור. אך למרות זאת, מצוה הקב"ה על משה רבינו לקחת קבוצה מסוימת מתוך בני ישראל, להבדיל אותם מכולם, ולמנות אותם ככהנים. אותה קבוצה, נעשית קרובה יותר אל משה רבינו, "הקרב אליך", וממילא הם מקבלים יותר כוחות ממנו.

בשיחה, הרבי שליט"א ממשיך ואומר, שהמינוי של משה רבינו ממשיך הלאה בכל דור ודור מחדש. בכל דור, נשיא הדור אינו שייך לקבוצה מוגבלת מתוך בני ישראל, אלא הוא הנשיא של כללות הדור, ולמרות זאת, הוא בוחר קבוצה מסוימת מתוך בני ישראל, ודוקא דרכה הוא מנהיג את כל הדור וממשיך להם את השפע והחיות.

נשיא הדור, הוא שונה מכל מנהיג רוחני אחר, הוא שייך לכולם וכולם שייכים אליו, דרכו מקבלים את החיות ואת השפע האלוכי. ועם כל זה, כמו שמשה רבינו בדורו לקח את הכהנים "מתוך בני ישראל" והקריב אותם אליו, כך גם משה שבכל דור בוחר קבוצה מסוימת, ועם הקבוצה הזו הוא פועל על כל בני הדור, ודרכם נמשכת ההנהגה שלו.

למרות שנשיא הדור הוא נשיא של כלל ישראל, הוא מתייחס באופן שונה למי שהוא בחר שיהיו קרובים אליו. אליהם הוא מתייחס באופן מיוחד, ונותן להם מהכוחות שלו - "הקרב אליך". וכל המטרה היא, כדי שהקבוצה הזו יהיו הזרועות שלו לבצע את השליחות.

נשיא חב"ד או נשיא דורנו?

למעשה בשיחה הזו הרבי מדבר במפורש על החילוק בין נשיא חב"ד למנהיגים אחרית שעומדים על בני ישראל בכל דור ודור: ישנם הרבה קבוצות בעם ישראל, וגם בין שומרי התומ"צ, לכל קבוצה יש את הרב שלה ואת המנהיגים שלה, וישנם הטועים וחושבים כי חב"ד היא עוד זרם לגיטימי בעם ישראל עם רבנים ומנהיגים משלהם.

אך ההתייחסות הזו אינה נכונה. באופן מפורש, הרבי מתייחס לעצמו כמנהיג של כלל ישראל. הרבי כותב מכתבים לכלל ישראל, ודואג לכלל ישראל, וכו' וכו'. אך מצד שני, באופן ודאי אפשר לראות, שהרבי מתייחס לחסידי חב"ד באופן פרטי, מדריך אותם, עוזר להם וכו'. ולכאורה אפשר להתבלבל – הרבי מנהיג של כלל ישראל, או שהוא מנהיג רק של חסידי חב"ד? האם רבותינו נשיאינו הם נשיאי חב"ד בלבד, או שהם נשיאי כלל ישראל? והתשובה לכך טמונה בשיחה הזו: הקבוצה הזו, חסידי חב"ד, מקבלים הדרכה פרטנית, היות והם הצבא של הרבי להשפיע על כלל ישראל, ולכן הוא משקיע בהם יותר ונותן להם כוחות גדולים יותר ועזרה רבה יותר.

לכן, היות שכל הסיבה של הכוחות שנותנים לנו הם בשביל כלל ישראל, זה לא רק שהרבי שייך לכלל ישראל, אלא גם אנחנו, כחסידים, שייכים לכלל ישראל. חב"ד היא תנועה שכל מהותה היא בשביל כלל ישראל.

השליח של הרבי בפושקו שבהודו, הר' שימי גולדשטיין, סיפר לי שפעם הגיע 'מתנגד' לפושקו לצורך עסקים, והסתייע בשרותי הבית-חב"ד: אוכל כשר, מניין יהודי, ושאר הענינים שיהודי שומר תומ"צ צריך בארצות הנכר. אחרי תקופה מסויימת, הגיע אותו יהודי למסקנה ש"חב"ד הם לא עוד קבוצה ביהדות, אלא הם שייכים לכלל ישראל". ולא בדוקא שכל חסידי חב"ד מבינים את זה...

לא להתבדל ח"ו מכלל עדת ישראל

בסיפורי החסידים מסופר, על חסיד חב"ד שהשווער שלו היה חסיד צ'רנוביל. באחד מהפעמים שביקר ר' מנחם נחום מצ'רנוביל באותה העיר, התקיימה הברית לבנו של החסיד. החסיד, לא שעה להפצרות חותנו, ולא נתן את הסנדקאות לר' נחום מצ'רנוביל. ר' נחום היה ידוע כקפדן ביותר, שהקפידות שלו מזיקות, והחותן נורא נלחץ, וחשש שמא ר' נחום יקפיד על החתן שלו. ניגש החותן ברעדה לר' נחום, וביקש על נפשו של החתן.

ענה לו ר' נחום: "הקפידות שלי מזיקות רק למי שמחזיק ממני לפחות במשהו. החתן שלך לא מחזיק ממני בכלל, וממילא אין לך מה לחשוש..."

פעמים רבות, חב"ד'ניק עלול להסתכל מסביבו, ולבטל את שאר הזרמים ביהדות

כעפרא דארעא. 'אם הוא לא לומד חסידות, אז מה הוא שווה בכלל?', ועל יהודי המתנגד ללימוד החסידות – אין בכלל מה לדבר...

ישנו מכתב של הרבי, בו הוא כותב לחסיד שכתב ש"נבכי נפשו מעיקים עליו", היות שאינו יודע מה צריך להיות היחס בין חב"ד לחוגים אחרים. במכתב, הרבי עונה לו שלפלא הספק בזה, שהרי יש את פ"ב בתניא, העוסק כולו באהבת ישראל שצריכה להיות לכל נפש מישראל, ובפרט בדרך מצוותיך של הצמח צדק שמפליא במעלת אהבת ישראל וכו'. והרבי מוסיף ומציין לאגרת הקודש שאדמוה"ז כתב לאחרי המאסר, שלא לשרוק עליהם – על המתנגדים, ועל-אחת-כמה-וכמה על מי שאינו מתנגד ללימוד החסידות.

נכון, זכינו למשהו אמיתי. זכינו ברבי, שהוא למעלה מכל צדיק או מנהיג אחר, לגמרי שלא בערך, אבל זה לא אומר שצריך ח"ו להתבדל מיהודי שני. זה שאנחנו חב"ד'ניקים, זה לא אומר ח"ו שצריך להתבדל מכלל עדת ישראל, או מכל יהודי המתנהג באופן שונה מאיתנו. זה שזכינו ברבי, זה לא בשביל המעלה שתהיה לנו מזה, אלא זכינו בזה כתפקיד – בשביל כלל ישראל.

גם אם בפועל לא עושים את השליחות?

בהמשך השיחה הרבי ממשיך ואומר, שיכול להיות יהודי שיבוא ויאמר שהזכות של יהודי להימנות על האנשים הקרובים לנשיא הדור, תלוי באם הוא עושה את השליחות של הרבי ומבצע את מה שדורשים ממנו, ובאם לא, אזי הוא כבר לא נקרא חלק מהקבוצה של 'הקרב אליך'.

אך הרבי שולל את זה ואומר, שזה לא משנה בכלל. מה שהרבי בחר קבוצה של אנשים זה בחירה, שאינה תלויה בשום דבר. בחירה זה דבר עצמי, בחירה אינה תלויה כלל במעלות של הנבחר, אלא היא רק בגלל שככה הקב"ה רוצה. לך, כחסיד, יש בחירה חופשית האם לעשות את השליחות או לא, אך מצד הקשר בינך לבין הרבי זהו קשר נצחי, היות שהוא מגיע מצד בחירה, שאינה תלויה בשום דבר.

החסיד יכול לנסות לברוח מהתפקיד שהוטל עליו, ללכת למקומות הכי רחוקים, הוא יכול אפילו להתנהג כמתנגד ח"ו – אך הקשר שלו עם הרבי נשאר לנצח.

כמו שהבחירה של משה בכהנים היתה על פי הציווי, כך גם בכל דור, האנשים אותם בוחר משה שבכל דור, הם בבחירה על פי ציווי מאת הקב"ה.

ובמילים פשוטות: זה שפלוני ופלוני הם חב"ד'ניקים – זה לא תלוי בבחירתם, אלא זה הוחלט מלמעלה על פי הציווי. וזה לא משנה אם אתה רוצה או לא – אין לך איך להתחמק מזה!

בדור השביעי ה'תנועה' של חסידי חב"ד 'נפתחה להרשמה'. מכל ארבע קצוות תבל הצטרפו לחב"ד, "אנ"ש דמדינותינו וסמוכות שלה" התרחבו הלאה והלאה, לתימן ולמרוקו, לצרפת ולאוסטרליה, המעגל הלך והתרחב, וממשיך להתרחב.

בשכל אנושי, חסיד חב"ד הוא אחד כזה שלמד את התורה של הרבי, השתתף בהתוועדות, הרגיש שהוא שייך לזה והוא חלק מזה, והחליט שהוא מצטרף. כל אחד מחליט האם הוא חב"ד'ניק או לא, האם זה מתאים לו או לא.

בשיחה הזו אומר הרבי שזה בכלל לא נכון. אף אחד לא עושה את עצמו חב"ד'ניק ואף אחד לא מחליט אם הוא יהיה כזה או לא. הרבי בוחר כל אחד ואחד בעצמו. הרבי הוא זה שבוחר בכל אחד ואחד אם הוא יהיה מהצבא שלו או שלא. ברגע שהרבי בוחר בך, אתה כזה בעצם מהותך, וממילא זה כבר לא תלוי בך ובמעשים שלך אלא זהו ענין מלמעלה. אם אתה רוצה או לא, ברגע שנותר קשר בינך לבין הרבי, ברגע שזכית להיקרא בשם 'חסיד חב"ד', זהו קשר נצחי בינך לבין הרבי.

חסיד חב"ד - לעד ולנצח

את הדברים האלו, אותם אומר הרבי בשיחה, אפשר לקחת הלאה. הדברים האלו לא נוגעים רק לקשר העצמי ביני לבין הרבי, האם אני מקיים את השליחות או לא, אלא זה גם נוגע ישירות לאופן ההתייחסות שלי ליהודי שני, שגם הוא נושא בתואר הנכבד של 'חסיד חב"ד'.

בדור שלנו, לאחר כל ההעלמות וההסתרים, יש הרבה סוגים ודעות בין חסידי חב"ד, וכל אחד אומר שהוא **שהוא** יודע מה הרבי אומר. ומגיע חסיד ואומר שהנהגה של פלוני לא מתאימה לחסיד חב"ד, ויתירה מזו – הנהגה כזו מתאימה בכלל למתנגד. וההתנהגות של פלוני היא התנהגות של חסיד. וכל אחד מהצד השני של המתרס אומר את זה על הצד השני.

תמיד ידעו בין חסידים, ש'מתנגד' ו'חסיד' זה לא תלוי רק למי נולדת, אלא 'מעשיך יקרבוך ומעשים ירחקוך'. וממילא, אם הוא לא מתנהג כחסיד, אפשר לחשוב שנותק ח"ו הקשר בינו לבין הרבי.

וכהאגדה החסידית, המספרת על האסיפה לפני י' שבט תשנ"ג, שהתקיימה בכפר חב"ד ב', שם התקיים דיון האם לעשות את השידור או שלא.

בסופו של דבר, ר' מענדל הגיע לאסיפה, והתחיל 'לקצור ראשים'. בתוך דבריו הוא פנה אל אחד הרבנים החסידיים שנכחו שם והתנגדו לשידור: "אתה רב חסידי? מתי

בפעם האחרונה למדת מאמר חסידות?“, אתה מגיע בתור רב חסידי להביע דעות האם לעשות את השידור או לא – מתי למדת מאמר חסידות? באיזו זכות אתה מביע דעה? וככה עוברת לה המחשבה בראש: “הרי הוא לא לומד חסידות כדבעי, הוא לא “פועל בפעולות של כ”ק מו”ח אדמו”ר”, וממילא הוא כביכול לא מאנ”ש”.

אך לאחרי שלומדים את השיחה הזאת, ההסתכלות משתנה לגמרי. להיות חסיד חב”ד זה בחירה מלמעלה, וזה לא תלוי בכלל במעשיו של האדם כאן למטה. הרבי בחר בנשמות מסוימות, שאיתם ודרכם הוא ינהיג את כלל ישראל ויצעיד אותם לעבר הגאולה, וזה לא משנה איך אותם אנשים מתנהגים, מה הם עושים או מה הם חושבים. גם אם ההנהגה של אותו יהודי אינה מתאימה להנהגה של חסיד, ואפשר להסביר עד מחר כמה הוא לא מקושר ולא עושה מה שהרבי רוצה – ואפשר אפילו להיות צודק בכל הטענות – אין אפשרות שיתנתק הקשר בין חסיד לבין הרבי.

באגרות קודש בשנים תש”ג-תש”ד, ישנם מספר מכתבים של הרבי לחסיד שרצה ללכת ללמוד בקולג’. לאחר שאותו חסיד לא השתכנע מהמכתב הראשון, הרבי כתב לו מכתב נוסף, בו הרבי כותב לו שלכל מקום שחסיד הולך הרבי הולך יחד איתו, ובאם הולך למקום הטינופת – אזי כמו שכתוב בתניא, הוא כמו א’ שלוקח את ראשו של מלך וטומנו בצואה.

באותו מכתב הרבי ממשיך ואומר, שחסיד לא יכול לומר שלמשך שנה שנתיים הוא יפסיק את הקשר בינו לבין הרבי וילך לקולג’, ואחרי שיסיים את חוק לימודיו יחדש את הקשר. זה בלתי אפשרי. הקשר עם הרבי הוא קשר נצחי, ובאם אתה הולך לקולג’ – הרבי הולך יחד איתך.

ובדורנו אנו, אנחנו פוגשים חסידים אחרים, ויכולים לחשוב ולומר שהם הולכים לקולג’, ויכולים לומר שהם מצידם מנסים לנתק את הקשר עם הרבי, וחושבים שהרבי אפילו לא נשיא דורנו ח”ו, וכביכול נפסק חבל ההתקשרות ביניהם לבין הרבי. ויכול להיות שכך אכן הוא המצב. אך בכל זאת, למרות שהקשר מצד החסיד התנתק, אבל מצידו של הרבי, הקשר מעולם לא נותק ולעולם לא ינותק. וזה רק כמו שהרבי קשור לכל יהודי בעולם כנשיא הדור, מבחינת אחוריים וכדו’, אלא קשר הרבה יותר קרוב, שהרבי בחר בו והוא חב”ד’ניק.

בדיוק כמו שכל אחד ואחד מאיתנו יודע באופן אישי, שזה לא משנה מה הוא יעשה הוא יישאר לנצח קשור לרבי בקשר אמיתי ונצחי, כך גם החסיד השני – מה שהוא לא יעשה ואיך שהוא לא יחשוב ויתנהג – הוא יישאר לנצח חסיד חב”ד.

הקשר בין חסידי חב"ד

מי הם הנבחרים, מי הם אלו שזוכים לשאת לנצח את התואר 'חסידי חב"ד'? לכאורה הרי אין בזה כללים. זה לא הולך לפי "מי שנולד לאמא חב"ד ניקית או שנתחב"ד כהלכה"... בפשטות, כל מי שיושב מסביב לשולחן בהתוועדות חסידית, כל מי שמרגיש את עצמו כחסידי חב"ד, או יותר מדויק – מי שקורא את השיחה הזו ובטוח שהרבי מתכוון אליו – הרי הוא חסיד חב"ד.

זה לא יעזור. אתה יכול להתכחש לקשר בניך לבין הרבי בצורה הכי קיצונית שתעלה על דעתך, אתה יכול לעמוד על הראש, וזה לא יעזור לך כי הרבי בחר בך, הרבי בחר בך באופן אישי, וקשר אותך אליו באזיקים באופן כזה שאתה לא יכול לצאת מזה. ולמעשה, עם אותם אזיקים שהוא קשר אותך, באותם אזיקים ממש הרבי קשר גם אותם, את מי שמגדיר את עצמו מהצד השני של המתרס.

כולנו קבוצה אחת, לכולנו מטרה אחת, וכולנו קשורים אל הרבי באותו קשר. זה דבר שאי אפשר לשנות אותו!

המצב שלנו יהיה ממש גרוע, אם אנחנו נתחיל לחשוב על יהודי שני שהוא לא חסיד וצריך להיבדל ממנו ח"ו. אוי ואבוי אם אנחנו נדבר ונתייחס כך ליהודי שני בכלל, ולחסיד אחר בפרטי פרטות.

נקודת העניין היא, שאם אנחנו מאמינים שהקשר בינינו לבין הרבי הוא קשר אמיתי ונצחי שלא שייך שיפרד אי-פעם, שהקשר בינינו לבין הרבי נובע מ"ואתה הקרב אליך", בציווי מלמעלה, אזי אנחנו מוכרחים לדעת שגם אצל חסיד שני זה כך. ובאם ישנו קשר בינו לבין הרבי, אזי לא יעזור שום דבר, כי אנחנו קבוצה אחת, עם מטרה אחת, וקשורים אחד לשני באותו קשר שבו אנחנו קשורים לרבי.

"ברכנו אבינו כולנו כאחד"

הרבי הריי"צ מסביר בנוגע לאמירת 'הריני מקבל' קודם התפילה, שהסיבה לכך שאומרים את זה קודם התפילה, כהכנה כללית לכל ענין התפילה, היא מכיון שכל אבא אוהב שהבנים שלו מתנהגים באחדות.

כאשר רוצים לגשת ולבקש מהקב"ה שיברך אותנו, צריך קודם לגרום לו נחת רוח, לקבל על עצמנו להתנהג באהבה ובאחוה אחד לשני. וכאשר מתנהגים באופן כזה – אזי אנחנו זכאים לבקש מהקב"ה שישפיע לנו כל טוב בגשמיות וברוחניות.

אפשר לומר, שכך הוא גם בעניינינו. עצם זה שאנחנו יודעים שאנחנו קשורים אחד

לשני, בקשר עצמי ונצחי, שאנחנו יודעים שכלל עדת חסידי חב"ד מבלי כל הבדלים וחילוקים, מהווים קבוצה מיוחדת שנבחרה במיוחד על מנת לפעול את הגאולה, עצם זה שמתנהגים באחדות אחד עם השני, ומתנהגים באהבה ואחוה אחד כלפי השני, וזוכרים שכל זה הוא מצד שאנחנו קשורים לרבי באותו קשר עצמי – זה גורם נחת רוח לרבי, ובודאי שזה יגרום תיכף ומיד את הגאולה האמיתית והשלימה, בביאת מלכנו משיחנו, בעגלא דידן. **לחיים!**

אין יהדות בלי רבי!

- הר' עופר שי' מיוזובניק, משפיע בישיבתנו הק' -

בפרשת קרח אנחנו מוצאים דבר מאוד מעניין: משה רבינו מתפלל לקב"ה במחלוקת קורח ועדתו, ואומר: "האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצוף", הרי רק קורח הוא החוטא וכולם רק נגררים אחריו, אם־כן מדוע אתה רוצה להעניש את כולם?

בשיחה בחלק י"ג, הרבי מאריך לבאר את גדולתו של משה, שרצה לסנגר על דתן ואבירם, שהם רק נגררים אחרי קרח, אך להם עצמם אין שום דבר נגד ה' ונגד משיחו.

לכאורה, הרי דתן ואבירם היו צמד חמד של עורבים שמאז ומתמיד ניסו בכל מקום שרק אפשר להילחם ולהפריע לכל דבר שבקדושה.

זה מתחיל כבר בתחילת הדרך של משה רבינו. כשמשה רבינו יוצא במצרים לראות את שלום אחיו, הוא פוגש שני יהודים שאחד מתכוון להכות את השני. כשהוא רק מתקרב אליהם, מיד הם פונים אליו ואומרים לו: "להרגני אתה אומר?", האם אתה רוצה להרוג אותנו כמו שהרגת אתמול את המצרי? ומי זה היה? – דתן ואבירם!

הם לא מסתפקים בכך והולכים לפרעה להלשין על משה רבינו. משה רבינו בורח ממצרים בגללם. בחומש אמנם זה מסופר בקצרה, איך שמיד הוא הגיע למדין וכו', אולם במדרש מתואר שזה לקח הרבה שנים עד שמשה הגיע למדין. באמצע הוא גם הספיק להיות מלך בכוש כמה שנים, וכל השנים האלו שהוא ברח ממצרים, בגלל מי זה היה? – דתן ואבירם! גם כשהקב"ה אומר לו לחזור למצרים "כי מתו האנשים המבקשים רעתך", למי הכוונה? – לדתן ואבירם שירדו מנכסיהם ו"עני חשוב כמת".

גם כשיוצאים ממצרים כתוב "ואמר פרעה לבני ישראל נבוכים הם בארץ סגר עליהם המדבר". למי הכוונה "אמר פרעה לבני ישראל", הרי בני ישראל כבר יצאו ממצרים? אז רש"י באמת מסביר שהכוונה שפרעה אמר על בני ישראל שנבוכים הם בארץ, אולם במדרש כתוב שהיו אלו דתן ואבירם שלא יצאו עם כל בני ישראל והחליטו להישאר במצרים, לעזור לפרעה. הם ישבו אצל פרעה בארמון ותכננו יחד איתו את התוכניות נגד בני ישראל. וכשיצא פרעה למרדף אחרי בני ישראל, הצטרפו אליו דתן ואבירם למרדף.

כנראה שהם היו ממש מראשוני הרודפים, וכך הם הספיקו לחצות את ים סוף לפני שהמים חזרו על המצריים... הם הספיקו להצטרף לעם ישראל ומאז עם ישראל חזר לסבול מהם.

כתוב שכשירד המן היו כמה מבני ישראל ששמרו את המן ליום המחרת - היפך הוראת הקב"ה ע"י משה רבינו - וכמובן שהמן הסריח והעלה תולעים. מי אלו היו? - דתן ואבירם! גם אחר-כך מופיע שהיו מבני ישראל שיצאו לאסוף את העומר של המן גם בשבת. מי אלו היו? - שוב הצמד-חמד המוכר: דתן ואבירם!

פשוט לא היה איזה אירוע, רשעות או מזימה שהם לא היו מעורבים בה באורח פלא. היה להם חוש להריח היכן נמצאות כל המזימות והתככים ולהצטרף אליהם. זה כמו שמישהו יסע מתל אביב לצפת ובדרך הוא שומע ברדיו שיש מהמורה בכביש בבאר שבע. באותו רגע הוא מסובב את הרכב ומתחיל לנסוע בכיוון הנגדי, כי הוא חייב להגיע למהמורה הזאת...

ואם-כן ממש לא מובן, מדוע כאשר מגיעים לסיפור עם קורח ועדתו, פתאום משה רבינו פונה לקב"ה "האיש אחד יחטא ועל כל העדה תקצוף?", מדוע משה רבינו נחלץ פתאום להגן עליהם, כאשר השניים היו שותפים לכל מזימה ודבר רע במשך ההיסטורי היהודית הצעירה, מדוע משה רבינו חושב שהם רק נגררו למריבה והם לא יצרו אותה בעצמם?

ויובן בהקדים עוד ענין:

בכל ההיסטוריה של העם היהודי, משה רבינו עומד בתוקף בכל מקרה בו עם ישראל חוטאים לקב"ה, ומגן עליהם בגופו שהקב"ה לא יעשה להם כלום. לא פעם אחת היה שהקב"ה כביכול אמר לו "תעצור אותי שאני לא אהרוג אותם!"... ומשה רבינו נעמד ותופס את הקב"ה בכוח, הוא חוסם בגופו את פרץ החימה, וכביכול 'מכריח' את הקב"ה לא לכלות את עם ישראל בחטאם הנורא.

תמיד משה רבינו מוצא את הדרך ליישר את ההדורים, מיישב אותם ומגן על עם ישראל: "למה יאמרו מצרים ברעה הוציאם, להרוג אותם בהרים (בהר סיני!) ולכלותם מעל פני האדמה. שוב מחרון אפיך והנחם על הרעה לעמך". תמיד, בכל מצב משה רבינו מגן על עם ישראל בכל כוחו. גם כשהקב"ה אומר לו שיניח לו לכלות אותם, והוא יבנה את כל עם ישראל ממנו, ממשה רבינו, לא מניח לו משה ופונה אל הקב"ה בתביעה חד משמעית: "ואם אין - מחני נא מספרך אשר כתבת!". משה לא מוכן בשום פנים ואופן שהקב"ה יעשה משהו לעם ישראל והוא מוכן שבביל זה אפילו להימחק יחד איתם - העיקר שלא יקרה להם כלום. ודבר זה חוזר על עצמו בכל פעם שהקב"ה רוצה להעניש את עם ישראל. בחטא המרגלים, בחטא העגל, ועוד ועוד.

ואילו כאן, כאשר מגיעים הדברים לסיפור קורח ועדתו, מתחנן משה לקב"ה ואומר לו: רבוננו של עולם, אני מבקש ממך, אנא! חסל אותם! תמחק אותם מהמפה! שלא ישאר מהם זכר! תברא מיתה חדשה במיוחד בשבילם, ותהרוג אותם דווקא במיתה משונה, כדי שכולם ידעו שלא להתעסק איתו! שכולם ידעו שעם משה רבינו לא מתחילים!

איך יכול להיות שמשה רבינו, אוהבם של ישראל, מבקש פה פתאום מהקב"ה 'שיחסל' את קורח ועדתו במיתה משונה שעוד לא נבראה מעולם!?

ולכאורה אפשר להסביר את הענין בצורה כזו: משה רבינו טען שכל המחלוקות והטענות שהיו לעם ישראל, היו ענין נקודתי, אולם לא היה להם באמת משהו נגד הקב"ה ונגד התורה והמצוות, ולכן תמיד ביקש משה לכפר על עם ישראל. אולם כאן, היתה זו מחלוקת נגד משה רבינו עצמו, ולמעשה, זוהי מחלוקת נגד כל עצם היהדות, מכיון שאי אפשר להיות קשורים לקב"ה בלי משה רבינו.

בלי משה רבינו, זה כמו דוושה של גז שאינה מחוברת לגז של הרכב. גם אם האדם ישים קפיץ או אפילו אבן מתחת לדוושה כדי שיהיה יותר קשה ללחוץ עליה, והוא יתאמץ בכל כוחו להצמיד את הדוושה לרצפת הרכב – הרכב פשוט לא ייסע, הדוושה לא מחוברת. אם אין את הקשר אל משה רבינו, זה לא משנה עד כמה האדם משקיע ומתאמץ, הרכב פשוט לא ייסע. עבודת ה' שלו אינה עבודה אמיתית. זה פשוט לא מחובר לקב"ה, הוא זיזע ותייגע – אבל על כלום! קרח ועדתו ניסו ליצור עבודת השם חדשה והם זיזעו ויעבדו אבל על כלום! החבל קרוע!

מכיון שמשה ידע שבדורות הבאים המחלוקת יכולה לחזור שוב, ואז הם עוד יכולים להצליח ח"ו, לכן ביקש מהקב"ה שיהרוג אותם במיתה משונה, 'למען דעת כל עמי הארץ' שאין מציאות של יהדות בלי משה רבינו (ולכן בתחילה ביקש מהם שישלימו, כי לא רצה באמת לפגוע בהם וכו', אולם כשראה שהם ממשיכים – פנה לקב"ה בתביעה הנ"ל.

דתן ואבירים סתם לא הי' להם כח לעבוד, הם חיפשו תמיד את המקומות בהם אפשר להתסיס, פשוט כדי שלא יהיה להם משעמם. לא היה להם משהו נגד משה רבינו. קרח עשה מהמחלוקת הזו אידאולוגי' – וזו הבעיה.

וזוהי הסיבה שמשה רבינו טען כלפי הקב"ה שדתן ואבירים אינם במחלוקת. הוא טען שהם מחרחרי ריב תמיד, מאז ומעולם הם היו אוהבים להתלונן ולהפריע למשה רבינו, ומכאן הוכחה שאינם חפצים באמת במחלוקת על משה רבינו (ואדרבה, כל תמונה שהקב"ה יראה למשה רבינו, בה יראו עוד מעשה רע שלהם – רק תחזק את דעתו של משה רבינו בענין). אולם הקב"ה אמר לו שלא, הם חפצים במלחמה נגד משה רבינו עצמו.

היה בחור שלמד בישיבה ועף ממנה, והגיע עד לשאול תחתית, כמעט ולא היתה עבירה שאפשר לעשות והוא לא עשה, אולם גם במצב הכי שפל שהוא הגיע, תמיד הוא הקפיד שלא לאכול אוכל לא כשר ושלא להיטמא. לא לאכול לא כשר – כי זה נכנס וחודר בפנימיות האדם, ונהפך לדם ובשר מברו. ושלא להיטמא – כי יש לי רבי! אני אוהב את הרבי, ואת חוש האהבה שלי אני משקיע רק ברבי ואני לא אתן אותו לדברים אחרים. אני לא רוצה לפגום בקשר שלי עם הרבי.

בזכות הדברים האלו, בסופו של דבר אותו בחור חזר לגמרי לחיי תורה ומצוות מלאים. זו הנקודה של פרשת קרח – אין אפשרות לחיות יהדות בלי נשיא הדור. ולכן הפרשה הזו תמיד נקראת בסמיכות לג' תמוז, כי זו בדיוק הנקודה של ג' תמוז – אין אפשרות לחיות בלי הרבי!

כל אחד צריך לחזק את נקודת הקשר שלו עם הרבי. הסיפור שהובא מקודם הוא דוגמא קיצונית, אולם זה צריך להתבטא גם בדברים הרבה יותר פשוטים וקטנים. כל הענינים של תורה ומצות לא יכולים להתקיים בלי רבי, אבל ישנם את הדברים שאצל הרבי הם יקרים, ובהם, אנחנו **חייבים** לשמור על עצמנו שלא נפגום ח"ו וח"ו בקשר שלנו עם הרבי.

לזכות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
מהרה יגלה אכי"ר

ולזכות
תלמידי התמימים דקבוצה ע"ב
שיזכו לעשות את שנת ה'קבוצה'
ב770 בבית המקדש השלישי
בגאולה האמיתית והשלימה
תיכף ומיד ממ"ש

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד